

BŮH SKRYTÝ A ZJEVENÝ V JEDNODUCHOSTI

kázáno dne 17. března 1963
v Jeffersonville, Indiana, USA

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

BŮH SKRYTÝ A ZJEVENÝ V JEDNODUCHOSTI

(God Hidden and Revealed in Simplicity)

kázáno dne 17. března 1963 v Jeffersonville, Indiana, USA

Dobré jitro, přátelé. Pokládám skutečně za jeden z vrcholných bodů mého života, že jsem mohl opět přijít do této kaple. Stala se z ní pěkná stavba a děti Boží tu dnes sedí v domě Božím. Byl jsem tak překvapen, když jsem včera sem přišel a viděl změnu budovy. Nikdy jsem si nepředstavoval, že by to tak dopadlo. Když jsem uviděl nákres, myslil jsem si, že vedlejší místnost bude jen velmi malá, avšak nyní shledávám, že všechno velmi krásně dopadlo. Jsme Všemohoucímu vděční za toto krásné místo.

Na tomto pozemku rostly vodní lilie. Lilie je zvláštní květina – ačkoliv se rodí v bahně, musí si prokletit cestu bahnem a vodou, než se dostane na povrch, aby ukázala svou krásu. Myslím, že dnes ráno – duchovně viděno – se zde událo mnohé podobným způsobem, neboť před nějakou dobou si razila cestu jedna vodní lilie, a když přišla nad vodní hladinu, rozvinula své malé listy a zrcadlila tak v sobě Lilii z údolí.

Kéž by tato budova zůstala dlouho stát, a byla domem cele zasvěceným Pánu. Stará kaple byla zasvěcena Pánu v roce 1933, nicméně míním, že by bylo dobré, abychom dnes ráno opět měli malou zasvěcovací bohoslužbu, obzvláště kvůli těm, kteří z lásky a oddanosti ke Kristu všechno toto umožnili. Rád bych jednomu každému z vás poděkoval za oběti a za vše, co jste přičinili k tomu, aby tato budova byla zasvěcena Kristu. Vyslovuji tato slova s velkým uznáním a vděčností všem bratřím, kteří pomohli a použili svého času k tomuto účelu.

Myslím, že nyní je naší povinností, z milosti Boží vykonat správně to vnitřní, neboť Bůh nám byl velmi milostiv. Toto nebude jen krásnou budovou, do níž budeme přicházet, nýbrž každý, kdo sem přijde, by měl vidět ty krásné charakterové vlastnosti Ježíše Krista při každém, kdo sem přijde – aby to bylo Pánu posvěcené místo a posvěcený lid. Neboť lhostejno, jak krásná by byla budova, nádhera Církve je charakter člověka. Důvěřuji, že bude vždycky domem slávy Boží. Během zasvěcovací služby jsme vložili do úhelného kamene, který byl položen, text vidění, které mi Pán onoho jitra dal.

Asi jste se divili, proč jsem se trochu opozdil. Měl jsem nejdříve odavky, mohl by to být typ na to, že jsem věrným služebníkem Kristovým a připravuji Nevěstu na velký den svatby. A nyní učinme, jak jsme to dělali, když jsme začínali a tuto budovu zasvěcovali. Když jsme pokládali úhelný kámen, byl jsem mladíkem, 21–22 let starým. Bylo to před mojí svatbou.

Chtěl jsem stále již vidět místo, které by splnilo všechny požadavky, aby mohl lid Boží sloužit Bohu. To ovšem nemůžeme učinit krásnou budovou, nýbrž posvěceným životem.

Dříve, než budeme nyní přinášet Bohu modlitbu zasvěcení, přečte bych něco z Písma a zasvětil Církev znovu Bohu. Potom budu mít dnes ráno evangelizační poselství, na něž bude navázáno příští poselství. Dnes večer bych rád mluvil o 5. kapitole Zjevení, která nám ukáže přechod ze sedmi církevních období k sedmi pečetím. V pondělí promluvíme o bílém jezdci, v úterý o černém, atd. – o čtyřech jezdcích. Až postupně bude otevřena 6. pečeť, budeme mít v této budově, dá-li Pán, třeba příští neděli ráno, modlitební shromáždění za nemocné. V neděli večer bude závěr. Necht' nám Pán pomůže otevřít 7. pečeť, pro kterou máme jen velmi malý verš, totiž, že nastalo ticho v nebi, na půl hodiny. Toto ticho.

Nuže, nevím, co Pečetě znamenají. Jsem dnes ráno právě tak u konce se svým věděním, jako mnohý z vás. Máme určité představy, jež byly dány lidmi, ale tím není dotčen pravý smysl. Jak uvidíte, musí to přijít inspirací. Musí to být od Boha, ON sám je tím Jediným, který to může učinit – Beránek – a dnes večer promluvíme o Knize vykoupení.

Důvod, proč neoznamuji žádná modlitební shromáždění, a po tuto dobu zůstávám s některými přáteli, je ten, že bych chtěl každou minutu, kterou mám k dispozici, věnovat Slovu a modlitbě. Vy víte o vidění, které jsem měl, dříve než jsem šel odtud na Západ – o těch sedmi andělech, kteří přiletěli, o čemž později porozumíte více. Nyní bych chtěl pojednat o tom, co v této posvěcené budově nesmí být konáno. Nikdy zde nesmí být kupováno nebo prodáváno. Nikdy by zde neměly být pojednávány obchodní záležitosti. Toto se vztahuje i na to, že kazatelům, kteří přijdou návštěvou, nemůže být dovoleno prodávat knihy nebo jiné věci, hostejno, co by to bylo – je dostatek jiných míst, kde je možno toto dělat. V domě našeho Pána bychom neměli kupovat ani prodávat. Má to být pouze místo bohoslužby, svaté a jen pro tento účel zasvěcené. Pán nám dal krásné místo, zasvěťme je Jemu a zasvěcujeme Mu sami sebe.

Nyní, může to znít poněkud drsně: ale rovněž není místem ke konání návštěv. Je to místo bohoslužby. Na tomto místě nesmí rovněž jeden s druhým šeptat, kromě modliteb, jedině, kdyby to bylo bezpodmínečně nutné. Nikdy zde netvořte skupinky! Nikdy nesmí děti pobíhat po budově.

Proto se sami posvěcujeme. Pamatujme na tyto věci, když vstupujeme do svatyně. Chovejte se navzájem tiše a modlete se Bohu. Chceme-li se navzájem navštívit, je dostatek jiných míst. Nikdy by však nemělo být chozeno sem a tam, takže by se druzí nemohli shromažďovat. Kdyby

potom vstoupil někdo cizí, nevěděl by, co by měl dělat. Bylo by pak mnoho hluku i jiných věcí, které jsou tak lidské. Spatřil jsem to v jiných sborech a shledal to jako velmi špatné. Nepřicházíme do svatyně Páně, abychom se navzájem setkali, přicházíme sem, abychom vzývali Boha a jdeme pak zpět do svých domovů.

Tato svatyně je zasvěcena k bohoslužbě. Zůstaňte stát venku, chcete-li spolu mluvit, pokud je rozmluva správná a svatá. Pak se můžete doma vzájemně navštívit. Avšak, když vstoupíte těmito dveřmi, chovejte se tiše. Přicházíte sem, abyste s Ním hovořili a aby On mohl mluvit s vámi. Obtíž spočívá v tom, že příliš mnoho mluvíme a ne dost posloucháme. Když sem vstupujeme, chceme očekávat na Něho.

Když tehdy ta stará budova byla zasvěcována – nevím, zda tu je dnes někdo přítomen, kdo byl tehdy při tom, když starosta Ulrich doprovázel na hudební nástroj a já jsem stál za třemi kříži, abych toto místo zasvětil – pořadatelé stáli u dveří a dávali pozor, aby nikdo nemluvil. Když jste venku skončili své rozhovory, pak vejděte dovnitř. Je-li to vašim přáním, můžete mlčky přijít dopředu a tam se tiše modlit a pak se opět vraťte na své místo a otevřete si Bibli. Co učinil váš soused, je jeho věcí. O tom nemáte co mluvit. Kdybyste s ním chtěli hovořit, řekněte prostě: „Rád bych se s tebou venku setkal“, avšak zde jsem, abych vzýval Pána. Čtete Jeho Slovo a jste tiší.

Potom zazněla hudba, sestra Gertie – nevím, zda je dnes ráno zde – nebo sestra Gibbs, hrály. To staré piano stálo, pokud si vzpomínám, v rohu a hrály na něm jemně písně jako: „Tam na kříži, kde mřel můj Spasitel“ nebo nějakou jinou líbeznou melodií, až nadešla chvíle pro začátek bohoslužby. Vedoucí zpěvu potom zazpíval se sborem několik písní, pak následovalo sólo, ale nikdy skupina s přehnanou hudbou.

Zatím co hudba nepřestávala hrát, věděl jsem, kdy nadešel můj čas, neboť kazatel by měl vstoupit před shromáždění poté, až když se modlil a Duchem Svatým byl pomazán – pak jistě uslyšíte něco z nebes. Není nic, co by vám v tom mohlo zabránit. Když ale vstoupíte do zmatku, jste pak sami také zmateni a Duch je zarmoucen. A to bychom nechtěli. Chceme sem přicházet, abychom sloužili Bohu. Máme krásné domovy, jak jsem se o tom již před několika minutami zmínil, kde můžeme své přátele navštěvovat a s nimi rozmlouvat. Toto je dům Páně.

Nuže, velmi často mládež, někdy i dospělí, činí, co je nenáležitě. Vy víte, že si mladí lidé v sboru posílají lístky, ale jste dost staří na to, abyste to věděli lépe. Měli byste sem přicházet v uctivé bázni. Očekáváte-li sami od sebe, že se stanete opravdovými muži a vychováte rodinu pro království

Boží, pak s tím musíte začít správně od začátku. Jednejte správně a koňte to pravé.

Pořadatelé jsou rozděleni po budově a stane-li se něco nenáležitého, pak je jejich povinností, aby se o to starali. V případě, že by se někdo choval nenáležitě, jsou pověřeni požádat takovou osobu o klid. Nejsou-li v takovém případě respektováni, bylo by lépe, aby to místo obsadil někdo jiný, neboť je tu jistě někdo jiný, kdo by rád poslouchal, někdo, kdo sem za tím účelem přišel, aby poslouchal. Proto tu přece jsme, totiž abychom slyšeli Slovo Páně! Každý by chtěl slyšet, proto buďte tak tiší, jak jen můžete. Toto není skupina, které se jedná o rozhovory.

Ovšem, že tu jsme, abychom sloužili Pánu. Mělo by tomu tak být, proto jste zde, abyste uctívali Pána. Cítíte-li, že byste měli Boha chválit nebo Mu zajásat, pak to jen učiňte, neboť proto tu přece jste, abyste vzývali Pána tak, jak vám to je dáno. Ale když se vy mladí navzájem bavíte a podáváte si napsané lístky, přispíváte k tomu, že ostatním překážíte v bohoslužbě. Cítíme, že je to špatné.

Chtěli bychom v naší modlitebně – v tomto shromáždění – stanovit, že je zasvěcen jedině království Božímu, kázání Slova, modlitbě a vzývání. To by mělo být důvodem vašeho vcházení sem – bohoslužba.

A ještě jiná věc: obvykle, když je bohoslužba skončena – nemyslím, že tomu tak je zde, protože většinou odcházím dříve, než je zcela skončena, neboť přichází pomazání a jsou mi ukazována vidění a jsem velice vyčerpán, proto jdu do ústraní, často mě musí Billy nebo někdo jiný odvést domů, abych si na chvíli odpočinul, dokud se nedostanu z přepětí, – tak jsem viděl církve, v nichž bylo dětem dovoleno běhat svatyní a rodiče stáli a volali na sebe přes celý prostor. To je právě způsob, jak bohoslužbu kazit. Jakmile je bohoslužba skončena, opusťte místnost. Jste se svou bohoslužbou u konce, jděte ven a hovořte venku, tam můžete spolu mluvit. Kdybyste s někým rádi mluvili, pak můžete jít k němu domů, ale nedělejte to zde v tomto prostoru, který chceme zasvětit Bohu. A Zákon vychází ze svatyně. Myslím, že je to našemu nebeskému Otci libé.

Nuže, když vejdete a pozorujete, že byly mezi vámi uvedeny v činnost dary... Nu, obvykle... Doufám, že zde se to nikdy nestane – když však lidé začínají nový sbor, již brzy je vše tak škrobené. Zde tomu tak nikdy nesmí být, neboť toto je místo vzývání. Toto je dům Páně. Když na vás začínají přicházet dary Ducha...

Dozvěděl jsem se, že od té doby, co jsem se odstěhoval, se sem přistěhovali lidé z rozličných končin země. Jsem Bohu vděčný. Myslím, že to bylo onoho rána, když jsem vykonal zasvěcení a položil úhelný kámen

– tehdy jsem se jako mladý muž modlil, aby budova zůstala stát až do příchodu Ježíše Krista. Dlužil jsem tehdy tisíce dolarů. Ve shromáždění mohla být vybrána oběť asi 30 až 40 centů a závazky se pohybovaly mezi 150–200 dolary měsíčně. Jak bych to byl mohl kdy učinit?

Sám jsem pracoval a usmyslil si, že vše splatím. Po sedmnáct let jsem zastával službu kazatele, aniž bych přijal jediného centu a dal jsem vše, co jsem měl, kromě toho, co jsem potřeboval k životu. Všechno, co bylo vloženo do malé pokladničky při východu, šlo na království Boží. Lidé předpovídali, že tato stavba bude během jednoho roku přeměněna v garáž, a přece stojí dodnes, jako jedna z nejhezčích síní a nejlepších modliteben ve Spojených státech. To je pravda.

Odtud vyšlo Slovo Živého Boha do celého světa – kolem celého světa. Udělalo souvislý okruh kolem zeměkoule, téměř ke každému národu pod nebem, pokud je nám známo: opět znova kolem celého světa. Buďme za to vděční. A nyní, protože máme místo a střechu nad hlavou, krásnou kapli, v níž můžeme sedět, chceme se opětovně zasvětit pro Kristův úkol.

Myslete na to, láska se nechá vždy opravovat, pravá láska se nechá uvádět na pravou míru. Proto musíte být s to, nechat se opravit. Vy matky víte, že tam máte místnost pro vaše děťátka. Vy děti víte, že v budově nesmíte pobíhat. Vy dospělí víte, že zde prostě nemůžete vést své rozhovory. Nečiňte to, je to špatné. Nelíbí se to Bohu.

Ježíš řekl: „*Stojí psáno: ‚Můj dům má být nazýván domem modlitby u všech národů.‘*“ Avšak oni kupovali a prodávali a On si upletl bič a vyhnal je z místa shromáždění. Jistě bychom nechtěli, aby se toto opakovalo v naší svatyni. Tedy zasvěťme jako Církev své životy Jemu pro úkol služby a všeho, co souvisí s královstvím Božím.

Než započneme se zasvěcovací modlitbou, chtěli bychom nyní přečíst místo z Písma. Je to pouze opakování, vždyť stará budova byla zasvěcena již před 30 roky. Tedy, budeme-li číst místo z Písma a několik minut o tom hovořit, důvěřuji, že Bůh na nás sešle Své požehnání. Přečtěme si z 1. Paralipomenon 17, verše 1-8:

„I stalo se, když bydlil David v domě svém, že řekl Nátanovi proroku: ‘Aj, já přebývám v domě cedrovém, truhla pak smlouvy Hospodinovy jest pod kortýnami.’ I řekl Nátan Davidovi: ‘Cožkoli jest v srdci tvém, učíň; nebo Bůh s tebou jest!’ Potom té noci stalo se slovo Boží k Nátanovi, řkoucí: ‘Jdi a řci Davidovi, služebníku mému: ‘Toto dí Hospodin: Ne ty stavěti mi budeš dům k bydlení; poněvadž jsem nebydlil v žádném domě od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské, až do dne tohoto, ale procházel jsem se ze stánku do stánku, také i vně kromě příbytku. Nadto kudyž jsem koli chodil se vším

Izraelem, zdali jsem slovo řekl kterému z soudců Izraelských, (jimž jsem přikázal, aby pásli lid můj,) řka: Proč jste mi neustavěli domu cedrového? Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupů: 'Já jsem tě vzal z ovčince, když jsi chodil za stádem, abys byl vývodou lidu mého Izraelského, a býval jsem s tebou všude, kamž jsi koli se obrátil, všechny také nepřátele tvé vyhladil jsem před tváří tvou, a učinil jsem jméno veliké, jako jméno vznešených na zemi.'"

Chtěl bych na tomto místě říci: co viděl David, to vidíme zde. David řekl: „Není správné, že jste mi vystavili palác z cedrů a truhla Smlouvy mého Boha musí zůstat pod stany.“ Řekl: „Není správné, abych sám pro sebe měl krásný dům a truhlu Smlouvy mého Boha nechal pod stanem.“ Tak dal Bůh na jeho srdce, aby zřídil místo pro bohoslužbu.

David byl mužem plným lásky a Bohu zasvěceným a přesto prolíval krev. Hovořil o tom s prorokem onoho věku. Nátan věděl, že Bůh Davida miluje, a proto řekl: „*David, učiň vše, co je v tvém srdci, neboť Bůh bude s tebou.*“ Jaký to výrok! „*Učiň vše, co je v tvém srdci, neboť Bůh je s tebou.*“ Tím byla vyjádřena Davidova oddanost v lásce k Bohu. Avšak v téže noci poznal Nátan svoji chybu a Slovo Pána se stalo k němu: „Jdi a řekni Mému služebníku Davidovi, že mu není dovoleno, aby ten dům stavěl.“

Bůh byl tak milostiv a sestoupil, aby mluvil s Nátanem. Miluji tato slova: „Jdi tam a řekni Davidovi, Mému služebníku: vzal jsem tě od stáda ovcí.“ On nebyl ničím zvláštním. Rád bych se u toho zde na okamžik zdržel. „Vzal jsem tě z toho 'nic' a dal ti jméno, dostal jsi jméno, jak je mají ti nejvyšší na zemi.“ Rád bych toho použil důvěrným způsobem, avšak tak, aby byl vytyčen jeden bod:

Když jsem před léty stanul v tomto místě, myslel jsem, že mě nikdo nepotřebuje a nikdo nemiluje. Miloval jsem lidi, ale nikdo nemiloval mne pro původ mé rodiny. Nic nepříznivého proti mé milované matce a mému otci. Jak jen bych si přál, aby maminka žila a mohla přijít dnes ráno do této svatyně. Mnohým z těch, kdo v předešlých letech obětovali své peníze, aby umožnili první stavbu – možná, že jim Bůh dovolí dnes ráno sem dolů popatřit. Avšak Branhamova rodina neměla kvůli pití dobré jméno. Nikdo se mnou nechtěl mít nic společného.

Vzpomínám si, jak jsem ještě před nedávnem řekl své ženě: „Dovedeš si představit, že jsem neměl nikoho, s kým bych byl mohl mluvit?“ Nikdo na mě nedal a nyní se musím skrývat abych vůbec našel ještě trochu klidu. Nyní nám dal Pán toto velké místo a ty velké věci, které učinil. Dal mi, nehledě k mému špatnému jménu, jméno jak je má jen málokdo z velkých mužů. Moje nepřátele ode mne vzdálil, ať jsem šel kamkoliv. Nikdy před

Ním nemohlo nic obstát, ať mě vedl kamkoliv, proto jsem Mu za to tak vděčný. Jak bych byl mohl vědět, když jsem jako malé dítě chodil nedaleko odtud do školy – když jsem tam byl vysmíván, protože jsem neměl nic pořádného na sebe, – v oné době, když jsem bruslil na rybníku, který byl zde na tomto místě – jak jsem jen mohl vědět, že pod tímto rybníkem leželo semeno Lilie, které takto vykvete. Jak jsem mohl kdy vědět, když se mnou nechtěl nikdo mluvit, že mi dá jméno, které bude ctěno mezi Jeho lidem?

Nuže, Davidovi nebylo dovoleno stavět chrám. Bylo mu řečeno, že jeho potomek vystaví chrám a že ten chrám bude věčným Chrámem a Syn Davidův že zřídí věčné království. Tělesný syn Davidův, Šalamoun, vystavěl Pánu dům, chrám, avšak když přišlo skutečné Semeno Davidovo – Syn Davidův – řekl jim, že přijde čas, kdy nezůstane kámen na kameni. Snaží se poukázat na jiný Chrám. Jan popisuje tento chrám ve Zjevení, v 21. kapitole. Viděl nový Chrám, přicházející z nebe, okrášlený jako Nevěsta je okrášlená pro svého Ženicha a hlas z chrámu zazněl: „Pohled, stánek Boží s lidmi, a bude Bůh s nimi bydlet a oni budou Jeho lidem a setře slzy s očí jejich. Pak nebude hladu a žízně a žádných starostí, žádných bolestí a žádné smrti, neboť staré věci pominuly.“ Pak přijde pravý Syn Davidův do Svého Chrámu, Božího chrámu, skutečného Stánku Smlouvy, který odešel připravit. Neboť řekl v Janově evangeliu 14:

„V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. Jdu, abych vám připravil místo.“

Co tím myslel? Je to již předurčeno: „Jdu tam, abych vám připravil místo, a opět se vrátím, abych vás vzal k Sobě.“ Víme, že se to stane v tomto, před námi ležícím věku. Pak právě Semeno Davidovo, jenž jest Ježíš Kristus, zaujme Svůj trůn a s Ním Církev, Jeho nevěsta, bude spolu s 12 kmeny Izraelskými kralovat v Jeho domě na věky.

Nuže, David nemohl postavit Bohu pravý Stánek Smlouvy, neboť k tomu nebyl určen. Nemohl proti tomu nic učinit, byl smrtelníkem a prolil krev. Tak je to dnes s námi. Nejsme způsobilí postavit pravý Boží Stánek Smlouvy. Je jen Jeden, který to může učinit, a tato stavba je již delší dobu v práci. Tato malá stavba, jakož i chrám Šalamounův, který Mu postavil a rovněž i jiné, jsou jen přechodná místa pro vzývání, dokud nenadejde doba, kdy bude zřízen na zemi skutečný stánek Smlouvy. Tam nebude více starostí a bídy. Nebude pohřbívání a ani svatby se tam nebudou konat, neboť velká Svatba potrvá na věky. Jak nádherné to bude!

Buďte tedy ve svých srdcích rozhodnutí pro očekávání budoucího stánku Smlouvy, aby byl náš charakter Jeho Duchem formován tak,

abychom Mu již zde na tomto místě sloužili tak, jako bychom byli již na onom místě – očekávající, že přijde.

Nyní povstaňme, abychom četli ze Sv. Písma, Zjevení 21:1-3:

„Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pominula, a moře již nebylo. A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sestupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému. I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliti bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich.“

Skloňme nyní své hlavy:

Náš nebeský Otče, stojíme zde v pobožnosti. Stojíme zde v uctivosti a svaté bázni Boží. Prosíme Tě, Pane, přijmi v milosti naše dary, které jsme Ti přinesli a peníze, které byly dány k připravení tohoto místa uctívání. Není ničeho a žádného místa na světě, které bychom Ti mohli připravit, které by bylo důstojné, aby tam mohl přebývat Duch Boží, Toto Ti však přinášíme jako důkaz své lásky, kterou jsme Ti, ó Pane, tímto vyjádřili!

Děkujeme Ti za všechno, co jsi pro nás vykonal. Budova a pozemek Ti byly již před léty k službě zasvěceny a děkujeme Ti za ty vzpomínky na to, co bylo. A nyní, Pane Bože, jak ukázalo vidění před léty, které vyjadřovalo, že zatímco jsem viděl starou budovu, v níž byli lidé, že byla opravována – já že jsem byl poslán zpět za řeku.

Nyní tedy, Pane Bože, Stvořiteli nebe i země, stojíme jako lidé Tvého stáda – jako lid Tvého království. Já sám, s pastýři, s Církví, s lidem, zasvěcujeme tuto budovu k službě všemohoucího Boha ve jménu Ježíše Krista, Jeho Syna, k službě Bohu v uctivosti a bázni před Bohem. Nechť z tohoto místa proudí evangelium a způsobí, aby přišli lidé z celého světa, ze čtyř světových stran země, aby viděli nádheru Boží, která by odtud vycházela. Jak jsi to v minulosti činil, nechť je to v budoucnosti mnohem více.

Otče, nyní se sami zasvěcujeme k službě Slovem, se vším, co v nás jest. Pane, celé shromáždění se tohoto jitra zasvěcuje k poslouchání Slova. A my jako kazatelé se zasvěcujeme pro kázání Slova, abychom, v čas anebo ne v čas, mohli trestat a napravovat, se vši shovívavostí, jak je to psáno ve Slově, které jsme zvolili při kladení základního kamene před 30 lety.

Ty jsi řekl, že přijde doba, kdy lidé již nebudou snášet zdravé učení a opatří si učitele, kteří jim přinesou to, po čem jim svrbí uši, a obrátí se od pravdy k bájím. Pane, jak jsme se pokoušeli lidem Slovo předkládat, tak dej, abychom byli inspirováni a posílněni dvojnásobnou pílí, Pane, a dvojnásobnou mírou Ducha všechna ta místa zdůrazňovali.

Dej, aby přišel Duch Svátý, jak se to stalo ve dnech zasvěcování Chrámu, když se Šalamoun modlil a Duch Svátý sestoupil ve formě ohnivého a oblačového sloupu a vešel dveřmi, aby zůstal na svatém místě mezi cherubíny. Ó, Pane, Šalamoun řekl:

„Kdyby Tvůj lid byl někde v nouzi a kdyby pohlédli k tomuto svatému místu a modlili se, tak rač vyslyšet z nebe.“

Pane, dej, aby Duch svatý vešel dnes ráno do každého srdce, do každé posvěcené duše, která zde je. A jak Bible říká, že sláva Boží byla tak veliká, že ani služebníci nemohli pro tuto Boží nádheru vejít. Ó, Pane Bože, kéž by se to opakovalo, zatím co se sami i s Církví zasvěcujeme k službě. Stojí psáno:

„Proste a bude vám dáno.“ A tak se Ti tohoto jitra předáváme – společně s Církví – pro službu, aby v posledních dnech k večeru svítilo světlo, a tímto světlem nám byla dána útěcha a víra, jakož i všem lidem, očekávajícím příchod Ženicha, a nevěsta byla oděna podle evangelia Kristova, kterou pak Pán přijme. K tomuto cíli zasvěcuji sama sebe spolu s bratrem Neville a se shromážděním k službě Boží ve jménu Ježíše Krista. Amen. Můžete se posadit. David řekl:

„Byl jsem štasten, když mi řekl: ‚Pojďme do domu Páně.‘“ Necht' je tomu vždycky tak, abychom se po každé radovali, je-li řečeno, že půjdeme do domu Páně. Amen.

Po této krátké zasvěcovací pobožnosti mám ještě asi hodinu času. Nezapomeňte, k čemu jsme se zasvětili v uctivé bázni, svatosti a tichosti před Pánem, totiž abychom Mu sloužili s uctivostí, jak se sluší v domě Páně. Když je bohoslužba skončena, opusťte budovu, aby mohla být ukližena pro příští shromáždění. Potom nebude žádný zmatek v domě Božím. Myslím, že by místo mělo být vyklizeno do patnácti minut po skončení bohoslužby. Buďte přívětiví, podejte si s každým ruku a opět všechny pozvěte. Očekáváme, že příští týden budou pro nás ty nejdůležitější bohoslužby, jaké kdy zde v kapli byly konány. Očekáváme na to.

Když tedy jsem včera večer byl více hodin na modlitbách, počínal jsem něco vidět. Důvěřuji, že toto bude velká doba, věřím tomu. Kéž nám Pán pomůže.

Nuže, dnes ráno budu o něčem hovořit.

Vy víte, že co lidé mnohdy označují jako velké, není velké, ale co Bůh nazývá velkým, označují lidé jako bláznivé. Co Bůh označuje bláznovstvím, jmenují lidé velkým. Podržme si toto v paměti, uvažujte o každém slovu.

Dnes ráno tedy, chtěl bych k vám hovořit na téma, o němž jsem si udělal několik poznámek. K tomu chci přečíst z proroka Izaiáše kapitolu 53. Než si to najdete, dal bych ještě několik oznámení.

Dnes večer chceme mluvit o spojení mezi církevními věky a zjevením pečetí. Mezi tím leží velká propast. Když jsem byl se sedmi věky Církve u konce, mluvil jsem bezprostředně nato o 70 Danielových téhodnech, neboť to patří k tomu. Řekl jsem tehdy: „Budu-li kdy mluvit o sedmi pečetích, musím se nejdříve zhostit sedmdesáti Danielových téhodnů, abych to mohl navázat na pečeti.“ Potom ale ještě zbývá 5. kapitola Zjevení se zapečetěnou Knihou, o níž chceme dnes večer mluvit.

Nikdo nemiluje zpěv více než křesťané, my milujeme zpěv. Milujeme tyto věci, nyní se však zabýváme něčím jiným. Jsme ve Slovu, zůstaňme tedy v něm. Jsme poučováni, a dovedete si představit, jak velká námaha to pro mne je, neboť kdybych učil něco špatně, pak za to musím nést odpovědnost. Nesmím tedy brát nic, co řekl někdo jiný, musí to být inspirováno. A věřím, že těch sedm andělů, kteří drží sedm hromů, to udělí.

V Izaiáši tedy, v kap. 53, ty první verše: chtěl bych ujistit, že toto se netýká sedmi pečetí, toto je pouze poselství, neboť jsem věděl, že se bude konat zsvěcení a čas že je omezen. Toto nebude dlouhá bohoslužba, ale souvislost je velmi důležitá.

Rád bych, abyste každé slovo slyšeli a pochopili je a když to budete snímat na zvukové pásky, pak se držte učení, které jste slyšeli. Neříkejte nic jiného než to, co je na zvukových páskách. Říkejte jen přesně to, co se tam nachází; neboť mnohému z těchto věcí porozumíte a mnohé z toho bude nepochopeno. Proto si buďte jisti: říkejte jen to, co je na zvukových páskách a neříkejte nic jiného. Neříkám to sám od sebe, je to ON, kdo to říká. Velmi často přichází zmatek, protože vystupují lidé a všelicos říkají. Tvrdí: tak-a-tak bylo řečeno a znamená to to-a-to. Ponechte to tak, jak to je. Tímto způsobem to chceme dělat s Biblií. Chceme jen to, co říká Bible – tak bychom to rádi, přesně tak. Nedělejte k tomu vlastní výklad, je to již vyloženo.

„Kdo uvěřil kázání našemu a komu bylo zjeveno rámě Páně?“

Jinými slovy, když jste uvěřili kázání, pak vám bylo zjeveno rámě Páně.

Rád bych ještě přečetl z evangelia Matouše, kapitoly 11, 25. a 26. verš.

„V tom čase Ježíš řekl: ‚Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi to skryl před moudrými a chytrými a zjevil to nemluvňátkům; ano, Otče! Neboť ti to tak bylo libé.“

Pochopte obě tato místa z Písma. „Kdo uvěřil kázání našemu a komu bylo rámež Páně zjeveno?“

Ježíš děkoval Bohu, že skryl tajemství před moudrými a chytrými a zjevil je nemluvnátkům, které je přijmou. Tak to bylo Bohu libé.

Nuže, z tohoto textu, z toho přečteného Písma, bych chtěl vzít název: **Bůh se skrývá v jednoduchosti a pak se stejným způsobem zjevuje.** Je zvláštní, že Bůh něco takového činí. Bůh se skryje tak prostým způsobem, že to chytří nepoznají a uchopí to o milion mil vedle. A přece je to přístupné pro všechny, kteří jsou dosti jednoduší, aby Jeho působení a zjevování se tímto způsobem přijali.

Volím tento text před studiem a poučením o sedmi pečetích, neboť mnozí Ho nepoznávají ve způsobu, jímž se zjevuje. Nuže, lidé mají své vlastní představy o tom, čím by Bůh měl být a co bude činit. Jak často jsem použil svého starého výroku: „Lidé zůstanou navždy lidmi.“ Vzdávají Bohu díky za to, co učinil a vyhlížíjí vždycky, co bude činit, avšak ignorují to, co dělá. Tímto způsobem to zmeškají. Dívají se zpět a vidí, jak velké věci vykonal a potom opět vyhlížíjí něco velkého, co se má stát a devětkrát z deseti se to stalo přímo vedle nich. Je to ale tak prosté, že to nepoznávají.

Jednoho dne se ptal jeden muž děvčátka, které přišlo z nedělní školy, proč svůj čas maří něčím takovým. Odpovědělo, že proto, že věří, že existuje Bůh. Tento pan Dorsey řekl: „Dítě, je přece tak nesprávné, něčemu takovému věřit.“

Přitom se stalo, že se to malé děvčátko shýblo a utrhlo květinu a zeptalo se pana Dorsaye: „Můžete mi říci, jak tato květina přijímá život?“ To bylo ono. Když chtěl pátrat po této věci, nestačilo pouze dítěti odpovědět: „Nu, prostě roste v zemi.“ Potom by mohla být položena otázka: „Odkud přichází země a jak sem přišlo semeno, jak se to stalo, atd., atd.“ Tak šel rozhovor, až viděl, že to nejsou velké věci, o nichž se domníváme, že jimi jsou, ale ty jednoduché věci, v nichž je Bůh skutečností – v jednoduchosti.

Bohu se líbí tak se zjevovat a skrývat. Skrývá sám sebe a zjevuje se prostým způsobem. Odchází to pryč nad hlavami lidí. Když totiž řeknete, proč by spravedlivý Bůh konal to neb ono; hleďte, člověk byl na počátku stvořen, aby zůstal ve společenství s Bohem a nikoliv k tomu, aby jednal o své újmě. Člověk byl stvořen, aby se úplně spolehl na Boha. To je ten důvod proč jsme přirovnáváni k ovcím, Ovce nemůže sama sebe řídit, musí mít někoho, kdo ji vede – Duch svatý nás má vést. Tak jsou lidé stvořeni.

Bůh učinil všechna svá díla v jednoduchosti, abychom tomu právě tak prostě rozuměli. Bůh sám sebe dělá tak prostým mezi prostými, aby byl těmi prostými chápán.

U Izaiáše 35 říká, že je to tak jednoduché, že ani blázen nezabloudí. Je to tak jednoduché, a přesto víme, že Bůh je tak veliký, a tak očekáváme, že se zjeví jako něco velikého, a zmeškáme proto prosté věci. To, proč zmeškáme Boha poznat, je, že klopýtáme přes jednoduchost. Bůh je tak jednoduchý a proto Ho učení těchto dnů ani všech dob nepoznávají. Tápadí miliony mil vedle. Svým intelektem přece vědí, že není nic tak velikého jako On. Ve Svém zjevování se dělá věci tak jednoduché, že to přecházejí a nepoznávají to.

Nuže, studujte to, ponořte se do toho. A vy lidé, kteří tu jste na návštěvě, až se vrátíte do svých hotelových pokojů, vezměte tyto věci a uvažujte o nich ve svých srdcích. Nemáme ten čas, abychom všechno probrali, jak bychom to měli. Ale rád bych, abyste se s tím dále zabývali, až přijdete do svého pokoje v motelu, nebo až přijdete domů, či kdekoliv se budete nacházet. Uchopte tyto věci pevně a ponořte se do nich.

Oni zmeškají poznat Jej ve způsobu Jeho zjevování, neboť je tak veliký, skrývá se však v jednoduchosti, aby se mohl zjevit těm nejmenším. Nepokoušejte se dostat to velké, neboť to uniká pryč, ale slyšte na jednoduchost Boží, potom Jej naleznete, protože se zjevuje jednoduchým způsobem. Vysoce uhlazená světská moudrost a vzdělání Jej vždycky minou.

Nejsem tu, abych odporoval tomu, co se učí ve školách a nepokouším se také, abych podporoval nevědomost. Zde, v našem středu, sedí více učitelů. Proto tu nejsem. Avšak, co to je? Lidé tomu přiložili takovou důležitost, až došli tak daleko, že ve svých seminářích, a tak dále, promeškají, co před ně Bůh položil.

Proto nejsem proti bratřím, kteří jsou v denominacích, ale proti denominačnímu systému, neboť se pokouší oslavit sám sebe a své kazatele vyškolit takovým způsobem, že to došlo tak daleko, že jsou vyhoštěni, nemají-li toto zvláštní školení a vzdělání. Musí se dokonce podrobit testu psychiatra.

Nikdy neuvěřím, že Boží vůle byla nechat kazatele testovat psychiatrem, nýbrž Slovem. To je v každém případě Boží způsob, jak testovat Svého muže, kterého vysílá, aby kázal Slovo Boží.

Nu, dnes se káže filosofie, káží se denominační vyznání víry a mnoho jiných věcí, odchylojících se od Slova, neboť oni říkají, že Slovu se nedá

rozumět. Ono je ale srozumitelné. ON zaslíbil, že jej bude zjevovat, a my prosíme, aby tak učinil.

Nyní budeme na chvíli sledovat několik charakterů. Povšimněte si dnů Noeho. Bůh viděl, jak velice si cenili a respektovali světskou moudrost. Poslal tedy prosté poselství prostřednictvím jednoduchého muže, aby ukázal Svoji velikost. Víme, že ve dnech Noeho stála civilizace tak vysoko a byla tak mocná, že jsme ji v naší moderní civilizaci dosud ještě nedostihli. Věřím, že do toho stavu nakonec dojdeme, neboť náš Pán řekl:

„Jak to bylo za dnů Noé, tak to bude, až přijde Syn člověka.“

Dal několik ilustrací.

V Egyptě stavěli pyramidy a jiné gigantické věci, které my nedokážeme postavit. Měli mast, kterou nabalzamovali mrtvolu tak, že až dodnes vypadá přirozeně. To my udělat neumíme. Měli barvy, které byly tak stálé, že zůstaly zachovány po celá tisíciletí – zůstává jednoduše ta stejná barva. Něco takového v naší době nemáme.

Mnohé věci oné civilizace svědčí o převaze nad moderní civilizací. Sotva byl mezi nimi někdo bez vzdělání. Bůh prozkoumal všechno, aby našel toho pravého muže, až skutečně našel jednoho neškoleného – možná nějakého sedláka – pastýře ovcí, jménem Noé. Dal mu poselství, které musel kázat lidu. Toto bylo tak jednoduché, že lidé je ve své učenosti nepochopili – klopytali přes jednoduchost poselství.

Z hlediska vědy to bylo RADIKÁLNÍ poselství. Jak by mohlo z nebe pršet, když přece tam nahoře není žádný déšť? Toto jednoduché poselství o stavbě archy – stavět loď, která měla plout po vodě – „Nu, musí to být FANATIK!“ A tak byl každým odbyt.

Tak se to děje téměř všem z lidu Božího. Jsem tak rád, že jsem jedním z nich. Vy přece víte, že se liší od moderního trendu civilizace. Jsou pro ostatní zvláštní a podivní. ON sám říká ve Svém Slově, že Jeho lid je zvláštní, kněžský národ, svatý lid, přinášející Bohu duchovní oběti, totiž ovoce rtů, chválících Jeho jméno. Jaký to lid!

Nyní pohleďte, jak velkou věcí to muselo tehdy být, když v oné době povstal fanatik a kázal Církvi evangelium, které bylo zdánlivě úplně převrácené. Prostě ho odbyli jako pomateného. Mohli přece vědecky dokázat, že tam nahoře není žádný déšť. Avšak tento prostý pastýř ovcí věřil Bohu a řekl, že pršet bude a skutečně pršelo.

Porovnejte naši dobu s tehdejší dobou. Je-li někdo uzdraven, pak řeknou: „Ach, je to pouze hnutí myslí“, nebo „Vědecky lze dokázat, že rakovina nebo nějaká jiná substance tu stále ještě je“, ale pro prostého věřícího

to zmizelo, neboť on nehledí na substanci, on hledí na zaslíbení právě tak, jako to činil Noe.

Nevidíte to? Jak to bylo za dnů Noe, tak to bude při příchodu Syna člověka. Vědecky to nemůže nikdo dokázat; lékař by mohl říci: „Pohled, je zde stále ještě ten chuchvalec, rakovina tu ještě je, tvoje ruka je stále ještě tak zmrzačena jako předtím, jsi pomatený.“ Nezapomeňte na to, je to tentýž duch, který za dnů Noeho říkal: „Tam nahoře není žádný déšť“, když ale Bůh řekl: „Bude pršet“, pak je víra podstata věcí, v něž doufáme a důkaz toho, co ještě nevidíme. Víra nakonec spočine ve Slově Božím. To je to místo spočinutí. Nezapomeňte to! Víra spoléhá na Slovo Boží. Na to spolehla víra Noeho. Bůh to řekl a tím to bylo vyřízeno.

Sledujte to ještě dále. Protože to Noe věřil, bylo na něj pohlíženo jako na fanatika, stejně tak, jak je pohlíženo na lidi, kteří věří v křest Duchem svatým. Církev může říkat, že tito lidé jsou fanatici, že nejsou nic jiného, než skupina, která byla zpracována – panikou zachvácení, vyšinutí lidé. Avšak, jak málo o tom vědí ti, kdo odsuzují, že Slovo Boží tak učí. Je to zaslíbení.

Noe ale při tom setrval, lhosejtno, jak mnoho hovořili, že tento starý muž je beze smyslů, že je vědecky a rozumově zvrácený – neboť v něm bylo Slovo Páně. Moudří a pyšní padli pro jednoduchost věci a ztratili život. Jaké to pokárání pro tu generaci!

Mnoho lidí řekne: „Kdybych byl žil v oné době...“ Nuže, měli byste tentýž postoj, neboť dnes se opakuje totéž před našima očima, jen v jiné formě. A právě tak jako tehdy, klopytají přes to i v tomto čase.

Bezesporu měli v té době dostatek kazatelů, Noe byl však inspirován Bohem. Noe vyhlížel a očekával naplnění toho, co mu Bůh zaslíbil v oné cizoložné a zlé generaci, kterou Bůh nemohl nechat existovat. Co můžeme v této době jiného, než vidět to stejné? Moderní Sodomu a Gomoru, zlý a cizoložný lid. Jsou uhlazení v učenosti, a klopytají přes jednoduchost zjevení Božího, přes Jeho Bytí a přes to, jak ukazuje Svě Slovo.

Není na celém světě jediné osoby, která by mohla tvrdit, že bychom neviděli v našem středu zjevené Slovo Boží, přímé to zaslíbení pro poslední dny, přímé světlo, které září ve večerním čase. Jsme upřednostněný lid. Jak je tomu ale s těmi vysoce uhlazenými ve světě? Jim to je zakryto. Ježíš řekl Bohu, Otcí, že je Mu to libé to před nimi skryt. „Ano, Otče, tys to před nimi skryl.“ Přenechal jsi je jejich vlastní moudrosti. Vy víte, že to byla moudrost, která uvedla míč v pohyb, a špína a hřích vzaly svůj začátek. Neboť Eva chtěla moudrost, když s ní satan mluvil a on jí jí dal. A tato moudrost stojí v protikladu ke Slovu Božímu.

Nejsme vybízeni, abychom měli moudrost. Výzva zní, abychom měli víru v to, co bylo řečeno. Ale hledme, učení této doby vybrušují všechno takovým způsobem a vkládají do toho svůj vlastní výklad, tak jak tomu vždy bylo. Dělalí v tomto čase tutéž věc podle stejného měřítka. Tehdy to lidé zmeškali právě tak, jak se to děje dnes. Je to to stejné. Dělalí totéž. Proto to nepoznali: neboť byli sami příliš chytří, než aby tomu uvěřili.

Poselství bylo tak prosté, že ti chytří byli příliš chytří, než aby této jednoduchosti poselství uvěřili. Bůh to s pravdou učinil tak prosté, že moudří a intelektuálové to zmeškali právě proto, že to bylo tak jednoduché. To je ono, co velikost Boží činí tak velikou, že On, ten Nejvyšší, se může zjevovat v takové jednoduchosti. Dnešní lidé dokazují, že nejsou od Boha – jsou již velcí a snaží se být ještě větší a jako ještě větší se představují. Kupříkladu jako biskup, doktor nebo svatý papež, neb podobně. Dělalí ze sebe něco, čím ve skutečnosti nejsou, a Bůh, který je tak veliký, se činí tak prostým. Jednoduchost je velikost.

Dokážeme postavit tryskové letadlo, umíme vystřelit raketu na měsíc a uvést ji do stratosféry, ale nedovedeme vytvořit stéblo trávy. Amen. Jak to tedy je? Kdybychom se snažili sledovat věc, abychom zjistili, odkud přichází život v travním stéblu, přivedlo by nás to zpět k Bohu, který všechno, tedy i tu trávu, stvořil. Pokoušíme se stavět meziplanetární střelky, rychlejší než ty těch ostatních.

Také v našich sborech jsme tak chytří a intelektuální, že můžeme vybudovat milionové objekty, dokonce budovy v hodnotě desítek milionů dolarů, ale jedni se snaží postavit něco lepšího, než kupř. metodisté nebo baptisté nebo něco lepšího než presbyteriáni – a letniční vešli do stejného závodění. Ale původ toho všeho je, že jsme tak chytří a ve svých názorech jsme tak pevně zakotvili, že se nám více nepodaří, abychom se pokořili a uznali, co Bůh učinil někde v nějaké malé misii, která je někde v koutě. To je pravda. Klopýtáme přes jednoduchost. Tak tomu vždycky bylo.

Byli příliš chytří, než aby uvěřili tak jednoduchému poselství. Nebylo dosti vybroušené pro jejich vědecké výzkumy – poselství nebylo dosti vyleštěné pro jejich vzdělávací programy, které měli v těch dnech. Svým studiem seznali, že existuje Bůh. Ze svých studií dále poznali, že je veliký a pokusili se, aby se stali velikými. Avšak cesta nahoru je nejdříve dolů.

Vzhledem k tomu, co bylo řečeno, se může někdo otázat: „Bratře Branhame, znamená nahoru skutečně nejdříve dolů?“ To říkám na základě slova Pána Ježíše Krista. On řekl:

„Kdo se ponízuje, bude povýšen. Kdo se ale povyšuje, bude ponížen.“

Tak znamená skutečně: „Nahoru – dolů – dolů – nahoru.“ Jak ten jeden posvěcený bratr z Chicaga vyprávěl, že jistý kazatel jisté organizace povstal v shromáždění, v němž se nacházeli letničtí. Shrnul všechny své intelektuální věci, použil slov, jež byla letničtím neznámá a musel zjistit, že tento způsob u letničtích neprošel a bil se tak trochu v prsa; byl přece doktorem Tak-a-tak, mužem z jistého semináře z Chicaga. Ohlédl se, a také tito letničtí se podívali jeden na druhého, vůbec nepochopili, o čem chtěl hovořit – byl tak školený, chytrý a skvělý. Podobal se senátoru, poraženému při kandidatuře na presidenta.

Tuck Coots učinil poznámku, když jsem měl řeč při pohřbu Fordovy matky o vzkříšení z mrtvých a o záruce vzkříšení, a řekl: „Tak jistě, jakože vychází slunce, tak jistě vstanu z mrtvých. A tak jistě, jako tráva na podzim odumírá a listí se stromů opadá a v pravý čas opět vypučí, tak jistě musí existovat zmrtvýchvstání.“ Řekl mi, že mu to poselství mělo mnoho co říci. Nato jsem mu odpověděl. „Tucku, já nemám žádné vzdělání“, načež řekl: „To je na tom to dobré.“

Pokračoval dále a řekl: „Doufám, že muž, který byl dotčen, mi odpustí.“ Myslíl tím Stevensona. A dále řekl, že usnul poté, co ho patnáct minut poslouchal a že řečník byl skvělý a měl vzdělání, že ale jeho slovům, jež byla vysoce vybroušená, jen málo rozuměl. Pokračoval a řekl: „Nikdy jsi mě přece ještě neviděl v tvých shromážděních spát, že ano, bratře Branhamé?“

Vidíte, je to ta jednoduchost té věci. Je to jednoduché, a v tom je skryt Bůh.

V oné době byli příliš chytrí, než aby mohli pochopit, co Bůh prostým způsobem konal. Nebylo to pro ně dost uhlazené. Musí to být velmi vyzdobené, jinak to nevidí. Avšak veliký Jehova byl ukryt ve Svém Slovu, a zjevil se lidem, kteří Jeho Slovu věřili. Byli zachráněni a On splnil, co řekl prostým Noemovým poselstvím. Bůh to způsobil.

Nuže, povšimněte si toho. Za dnů Mojžíše byla opět doba osvobození. Hodlá-li Bůh něco činit a Svůj lid osvobodit, pak mu posílá poselství, jež je tak prosté, jak to uvidíme při otevírání pečeti. Proto o tom hovořím dříve, protože zjistíme, že otevření pečeti je tak jednoduché, že to ti chytří zmeškají o miliony mil.

Ach, ta jednoduchost Boží! Bůh se skrývá v jednoduchosti. Pomyslete jen, oni mohou štěpit stromy a dělat všechno možné, avšak týká-li se to života, nemohou říci, ani odkud přichází. Prosté stéblo trávy, v němž je skryt Bůh. Mohou vystřelit raketu na měsíc a radarem ji kontrolovat, ale nemohou vysvětlit, jak život přichází do travního stébka. Tak to je.

Hled'te, ono to ani nemůž e být vysvětleno. Je to tak jednoduché, proto to přehlédnou.

Co se tedy stalo tehdy s Mojžíšem, když Bůh hodlal podle Svého Slova osvobodit děti Izraele. Co učinil? Zvolil jednoduchou rodinu, o níž nám není nic zvláštního známo – pokud víme, byl z kmene Lévi, – a i tento musel vyrábět cihly pro nepřátele. Přišel z prosté rodiny z Izraele, Bůh však tuto rodinu vyvolil, aby si z ní vzal osvoboditele. Obyčejná hebrejská rodina. Nevzal nic královského nebo proslulého nebo něco jiného, dokonce ani kněze ne. Vzal jednoduchou, obyčejnou rodinu – jednoduchost.

Podívejte se, co potom učinil. Narodilo se dítě – prosté lidské stvoření. Mohl určit, aby se osvobození stalo sluncem nebo větrem. Byl by mohl andělu nařídít, aby je osvobodil.

Ó, Halleluja! Bůh může učinit, cokoliv si předsevzal. „Nuže, jak to víš, bratře Branhamo?“

Bůh nezanechá Svého programu. Proto víme, že i v této době to musí být jednoduché. Hled'te, On působí vždy v jednoduchosti. Bůh mohl již od počátku určit, aby slunce kázalo evangelium, nebo že vítr má kázat evangelium nebo anděl z nebe. Vzal však k tomu účelu člověka, a ON se nikdy nemění.

Nikdy k tomu neurčil denominace, nikdy skupiny lidí, nýbrž muže, aby kázali evangelium. Když přinášel národu osvobození, poslal jednoduchého člověka, který se narodil tam mezi otroky v jedné prosté rodině. Ó, jakým Bohem On je! Sám sebe zjevuje v jednoduchosti.

Mojžíš byl nejdříve vyškolen v světské moudrosti, aby mohl selhat. Tím mělo být ukázáno, že osvobození nezpůsobuje lidská moudrost, nýbrž jen víra. Byl tak vzdělaný, že mohl sám učit Egyptany moudrosti. Byl chytrý. Bůh byl s jednoduchou rodinou, která možná neuměla napsat ani své jméno. Mojžíš byl vyškolen v nejlepších školách a vyučen veškeré moudrosti, takže mohl sám poučovat učence. Bůh to dopustil, aby se mohl rozvinout v pokoře, takže s tím moudrost neměla nic společného. Mojžíš ve svém podnikání nejprve zklamal – Bůh to dopustil k určitému účelu.

Tím je ukázáno, že se to neděje mocí nebo silou ani moudrostí egyptskou, ani moudrostí nějaké školy, semináře nebo počtem organizací, ale „Duchem Mým, praví Pán.“ Byl se svojí moudrostí u konce, zmizela. Když se tam v hořícím keři potkal s Bohem, vyzul své boty, pokořil se a sklonil a zapomněl na všechnu svoji moudrost.

Bůh způsobil osvobození a dopustil, aby přes svoji moudrost zklamal, aby mu ukázal, že nemůžeme stavět na vlastním rozumu nebo na rozumu někoho jiného. Dopustil, aby selhal, aby mu mohl ukázat Svoji ruku. Chápete to? Cílem, proč Bůh dopustil, aby se to tak stalo, bylo, aby se mohl On sám zjevit v pokoře.

Nechal Mojžíše tak vysoko vystoupit, že by se byl mohl stát příštím faraónem. Byl mocným generálem. Podle historie porazil okolní země. Potom, když se obrátil, aby se všemi svými talenty dělal dílo Páně, vedl ho Bůh přímo na poušť, aby všechno z něho vzal a ukázal se mu pak v pokoře – poslal ho s holí v ruce, aby osvobodil lid.

Byl vycvičen jednat vojenskou mocí, avšak se vším svým vzděláním, vědeckým školením a vojenskou mocí to nezmohl. Měl hůl z pouště – tou to učinil. Bůh v pokoře – v jednoduchosti. Bůh byl v holi a v Mojžíšovi. Dokud měl Mojžíš hůl, dotud měl Bůh jeho, neboť Bůh byl v Mojžíšovi. Jistě.

Pohleďte: „*Ne silou ani mocí, ale Duchem Mým, praví Pán.*“ Jen prostou vírou pochopil Mojžíš, že by měl být osvoboditelem. Jistě ho o tom poučila už jeho matka. A on sám byl potom vytrénován ve vojenském směru, aby to provedl. Přitom selhal. Hleďte, měl rozum, vzdělání, ale neklaplo to. Tak musel všechno zapomenout a vrátit se k prosté věci a vzít Boha za slovo. Pak mohl národ osvobodit.

Čím Bůh osvobozuje? Vírou v Jeho slovo. Tak tomu vždy bylo. Mohli bychom to ještě porovnat s Kainem a Ábelem, jak se Kain snažil Bohu zalíbit krásou.

Lidé se domnívají, že se zalíbí Bohu velkými, pěkně oblečenými shromážděními, knězem nebo duchovním v taláru a tomu odpovídajícími sbory. Můžete přece vidět, odkud to přichází. Kain se pokoušel o totéž – zřídil oltář a není o tom pochyby, že všechno krásně vyšperkoval. Byl přitom i upřímný – kořil se. Myslí si: „Pokud jsem přitom poctivý, není v tom žádný rozdíl.“ Ale je v tom rozdíl: můžete být upřímní, a přesto převrácení!

Dejte pozor, vystavěl oltář, okrášlil jej jak jen možno květinami, položil na něj krásné plody a pomyslel: „Velký, svatý, čistý a nádherný Bůh tu obět určitě přijme.“

Ale hleďte, učinil to podle své vlastní moudrosti, podle svých vlastních myšlenek. Přesně to stejné se děje v této době. Konají to podle své vlastní moudrosti, podle své učenosti, svého vzdělání a morálními pojmy, kterým se naučili.

Avšak Ábel, na základě zjevení, vírou, přinesl Bohu znamenitější oběť. Nic čistého, pokud bychom to uměli lidsky popsat. Uchopil beránka za šíji, přinesl ho na místo a položil na oltář. Při tom nebylo nic krásného. Tam na oltáři mu prorazil ostrým kamenem hrdlo, takže krev kolem stříkala a beránek zemřel. Musel to být strašlivý pohled.

Bylo to jednoduché. V prostotě věděl, že byl zrozen v krvi své matky a svého otce. Krev byla příčinou pádu; tedy bylo zapotřebí krve, aby nás opět přivedla zpět. Tím přinesl Bohu příjemnou oběť, neboť mu to bylo zjeveno.

Mnozí z dnešních bratří míní, že tam byla jezena jablka nebo hrušky... V jedněch novinách jsem viděl něco radikálního. Stálo tam: „Nyní je dokázáno, že Eva nesnědla jablko, ale meruňku. Nevidíte, odkud tento duch přichází? Dále řekli, že Mojžíš vůbec ani netáhl s lidem Izraelským skrze Rudé moře, nýbrž jen rákosovým mořem, které je na konci moře. Jak strašné!

Bible říká, že se voda rozdělila a stála tu jako stěny. Bůh přivolal mohutný vítr, aby rozdělil vodu. Oni se ale pokoušejí vynajít to vlastním způsobem. Tak selhali vždycky a i nadále budou selhávat.

Vy víte, že všechny tyto věci týkající se Kaina, jsou typem na rozumové lidi, jevící se navenek pobožnými – chodí do sboru a mnoho pro něj konají. V podstatě však existuje jen jedna Církev a k té nelze přistoupit. Toto jsou jen přístřeší. Najdete přístřeší u metodistů, u baptistů, presbyteriánů a letničních; ale do pravé Církve se vrodíte. Všechno ostatní jsou přístřeší. Nejsou to církve, nýbrž přístřeší. Něco takového jako metodistická nebo letniční církev neexistuje – ne, nic takového neexistuje. Ne, to všechno je převrácené. To je pravda. Jsou to přístřeší, kam mohou lidé přistoupit, ale do Církve živého Boha budete vrozeni, a to je to tajuplné tělo Ježíše Krista – do něho se narodíte.

Bohu se zalíbilo zjevit Ábelovi tajemství víry v prolitou krev – jak bych si přál, abych měl čas a mohl se u toho déle zdržet – ačkoliv Kain při vši své moudrosti byl chytrý muž. Řeknete: „Bratře Branhame, jak to můžeš říci..., snažíš se udělat z něho zvláště školeného a inteligentního.“ On jím byl. Byl velmi chytrý... Pohleďte na jeho potomky. Mezi nimi byli vědci a doktoři, velmi chytrí muži. Když ale sledujete potomky Seta – byli to pokorní a neškolení sedláci atd., až do potopy. Ale Kainovy děti byly velice chytré – inteligentní skupina. Uměli zacházet s kovem, byli velkými staviteli – velmi chytrí muži, zatímco druzí bydlili ve stanech a pásli své ovce. Spoléhali se na Boží zaslíbení. Vidíte, na čem to záleží? Sledujte rodokmen a uvidíte, zda to souhlasí. Spočinuli na Božích zaslíbeních.

Tak byl i Noe vyvolen z tohoto druhu lidí. Také Pavel a i takový John Wesley, Martin Luther a jiní byli vybráni. Tak i vy jste byli v tomto čase, ať jste cokoliv – vybráni a poníženi – abyste uvěřili jednoduchým zaslíbením Božím.

Pohled'te, Bohu se zalíbilo postavit se na jejich stranu. Bůh to vždy potvrdí, je-li to pravda. Mnozí lidé se vnucují do dělání něčeho, co je na miliony mil vzdáleno od Boha. To souhlasí. Když však vidíte, že Bůh přichází, a potvrzuje to, co bylo řečeno, pak to souhlasí – potom je to správné. Potom také víte, že je to pravda.

Nuže, byly přineseny oběti na oltář. Bůh odmítá rozumové pojetí Boha. Když však viděl Ábele, který prostou vírou věděl, že nešlo o jablka nebo jiné plody přírody, nýbrž o krev – který v důvěře uvěřil zjevení Božímu – potvrdil mu to Bůh tím, že jeho oběť přijal.

Stejně přesvědčení máme při modlitbě za nemocné. Ježíš řekl: „*Když zůstanete ve Mně a slova Má zůstanou ve vás, pak můžete prosit oč chcete a bude vám to dáno.*“ Pohled'te, v čase Eliáše si Bůh zvolil sám sebe skryt v jedné prosté osobě. Jen o tom přemýšlejte! Bůh si to tak zvolil. V oněch dnech žili velcí mužové, rabíni a kněží, také král Achab byl židem. Měl v té době ve své zemi velké muže, Bůh se však skryl v jednoduchém člověku, ne v učenci, ne ve věhlasném muži tohoto světa, ne ve vojenské veličině nebo za nějakým jménem. O tomto muži ani nevíme, kdo byl jeho otec a jeho matka; v rodokmenu o něm není nic zmíněno. Jistě byl někde jednoduchým starým sedlákem, který byl určen k tomu, aby byl prorokem. Žil s Bohem na poušti. To jediné, co víme, je to, že vystoupil z neznáma a odsoudil náboženský systém oné doby.

Vy víte, co o něm smýšleli. Jistě se ptali, jaké školní vzdělání vůbec má, a z jaké denominace je, zda přísluší k farizeům nebo saduceům anebo co tehdy ještě všechno bylo. Nepřináležel k žádnému z těchto směrů, nýbrž celou tu věc odsuzoval. Bůh si to tak usmyslil učinit.

Jednoduchý muž bez vzdělání. Nemáme žádné zprávy o tom, že by byl kdy nějaký den chodil do školy. Nic dalšího o něm nevíme – jednoduchý muž. Avšak Bohu se zalíbilo se skryt v tomto prostém člověku. Bůh byl s tímto jednoduchým mužem – skryt v lidské bytosti. Můžete to pochopit? Bůh se skrývá v jakémsi nevědomém, převráceném člověku – jak ho svět označoval.

Jistěže ho obviňovali, že je vším možným, dokonce kouzelníkem, Eliáš i všichni proroci z toho byli obviněni. Sám Ježíš byl obviněn z toho, že je jedním z nich. Říkali o NĚm, že je Belzebub a beze smyslu. Doslova řekli: „Jsi beze smyslu, víme, že máš ďábla. Ztratil jsi rozum.“

Při té příležitosti jim řekl, že kdyby se v posledních dnech někdo provinil rouháním proti Duchu svatému, tak takovému člověku nebude odpuštěno ani v tomto ani v budoucím světě. To znamená věčné odloučení. Tehdy jim odpustil.

Na Eliáše se dívali jako na muže, který je beze smyslů. Dovedete si představit, jak vystupoval? Ženy měly jistě, jako v této moderní době, vlasy krátce zastřižené. Mám zato, že se líčily jako Jezábel, první dáma země. Kazatelé byli všichni zesvětštělí, a tak vše běželo. Potom ale přišel Eliáš a celou věc odsoudil. Začal u Jezábel.

Jejich postoj byl asi takový: „Nepotřebujeme tě poslouchat, máme své pastýře duší.“ Jistě to nepotřebovali, ale přesto byl k nim poslán. Byl to Jezábelin kazatel. Měla by byla raději jiného, ale Bůh k ní poslal právě jeho. Byl kazatelem, kterého k ní poslal Bůh. Nenáviděla ho a přece jí musel kázat.

Eliáš se pokořil a zůstal u toho, co Bůh řekl, takže se Bohu zalíbilo téhož ducha, který spočíval na Eliášovi, použít častěji. ON to učinil. Amen. Ovšem, že dal zaslíbení. Stejný duch spočinul na Elizeovi, jeho nástupci, potom přišel na Jana Křtitele a podle posledních veršů proroka Malachiáše 4 zde bude tentýž duch také v posledních dnech.

Bůh miloval tohoto ducha, který byl na tomto jednoduchém, neškoleném muži, který se zdržoval někde v lese. Byl tak poslušný Slovu Božímu, že mu Pán mohl jednoduše říci: „Eliáši, učiň toto!“ a Eliáš to učinil. Bůh sám se skryl v takové jednoduchosti. Lidé ho obviňovali a jistě řkali: „Ach, tento starý převrácený muž, nemějte s ním nic společného...“ atd.

Avšak jednoho dne, když zestárl a jeho hlava byla holá, a dlouhý šedý vous visel dolů – měl již jen málo vlasů, které spadaly na ramena, jeho hubené staré ruce se chvěly – přicházel cestou do Samarií. Oči upíral k nebi, v ruce hůl. Nemohl být příliš vzhledný, ale měl to TAK PRAVÍ PÁN.

Nezakotkal se na tom ani nezajikl. Neřekl také: „Vysoce vážený Achabe...“ Vystoupil a řekl:

„Ani rosa ani déšť nepadne z nebe, jedině na mé slovo.“ Bůh tuto jednoduchost odměnil.

Nuže vidíte, proto, že se to stalo tímto jednoduchým způsobem, byli všichni proti tomu. Nejraději by ho byli úplně umlčeli, obzvláště sdružení kazatelů bylo proti tomu. To je pravda. Pokusili se ho zbavit. Kvůli této jednoduchosti – ačkoliv s ním nespolupracovali v jeho shromážděních, neb co to tehdy měli – domníval se každý, že je převrácený. Bůh ale skrýval sám sebe. Když potom nadešel čas, že toto semeno, které bylo zaseto,

uzrálo, zjevil Bůh sám sebe tím, že seslal oheň z nebe, který dokonce strávil kameny i vodu (1. Král. 18:38). Jistě se Bohu zalíbilo učinit něco takového. Vždy to dělal tímto způsobem.

Nyní si všimněte, jaké věci On zaslíbil. Potíž s lidmi v našem čase je ta, že chtějí vždy věci, které souvisí se seminářem nebo s nějakou denominací. Všechno je zaměřeno na vzdělání, to však Bůh nemůže upotřebit. Bůh může být nápomocen nějakému muži, aby něco učinil a dá mu službu. Potom jako první uslyšíme, že takový muž dá na to, co říkají jiní a než se naděje, je zamotán mnohými věcmi, takže Bůh musí vzít od něho Svoji ruku a nechá ho jít dále samotného. Pak se On pokouší nalézt někoho jiného, kdo tu práci bude vykonávat. Musí nalézt někoho, kdo přijímá Jeho Slovo na základě božského zjevení a neodchyluje se od něho, nýbrž zůstává stát přímo na Slovu. Tímto způsobem to On koná – tak to vždy činil.

Jsou-li ale lidé tak vzdělaní a chytří a pokoušejí se dávat své vlastní výklady, kupříkladu říkají: „Křest Duchem svatým byl jen pro jinou dobu.“ Ach, kdyby to jen chtěli pochopit – nebylo to jen pro onu dobu. Tvrdí, že tuto skutečnost, jak byla o Letnicích, již není možno zažít, říkají: „Přijali jsme Ducha svatého, když jsme uvěřili.“ A když se s nimi mluví o křtu na jméno Ježíše Krista, jak tomu učí Bible, odpovídají: „V seminářích se to vyučuje tak a tak.“ To je uzavírání kompromisů! Takového člověka Bůh nemůže použít. ON dopustí, že nějakého muže v celé zemi odmítnou, budou se mu vysmívat a dělat si z něho dobrý den. Když ale nadejde pravý okamžik, Bůh povstane a potvrdí sám sebe stejným jednoduchým způsobem.

Pozorujme vývoj květiny: semeno, které je položeno do země brzy vypadá, jakoby pro ně více nebylo naděje. Kdybychom je vyndali, bylo by shnilé a nevhledné. Ale právě z toho prýští život, který vytváří další květinu.

Bůh v jednoduchosti. ON činí totéž, neboť cesta vzhůru je nejdříve dolů. Tak je tomu vždy. Pokořte se, nikdy neříkejte: „Ach, mám to nebo ono.“ Vy nemáte vůbec nic. Nezapomeňte to, když jste prožili milost Boží, nýbrž buďte za to vděční. Pokořte se však neustále.

Nalézáme mnoho lidí, kteří jsou náramně chytří a vzdělaní. Chtěl bych vám ale ukázat něco jiného: skupinu, která jde příliš daleko na druhou stranu – stávají se náboženskými fanatiky. Víme, že takové skupiny existují, přecházejí na druhou stranu.

Proto nesouhlasím se skupinou bratří, která se před nedávnem oddělila od ostatních – od cesty světla. Nemohli prostě přihlížet, že se stalo něco nadpřirozené, aniž by z toho nevzešla nějaká skupina. Sešli se tedy v Kanadě, shromáždili kolem sebe skupinu lidí a oznámili, že ustanoví

některé za apoštoly, jiné za proroky, atd., a všechno se zhatilo. Tak tomu vždy bude. Dostanou pocit, že již něčím jsou. Přitom velice odsuzují všechny jiné věci a upadají přitom do extrému.

Hled'te, jedna strana je vysoce inteligentní, chladná a lhostejná, neboť popírá vše nadpřirozené – avšak ti druzí padají k druhé straně a stává se z nich radikální skupina, které jde jen o hnutí, a přesto popírají Slovo. Ale skutečně pravá Církev zůstává uprostřed cesty.

Když si všimnete, mají poznání Bible o tom, co říká Bůh, a je to duchovně postačující, aby byly srdce rozehrátá. Právě to je ta správná cesta. Izaiáš mluvil o této cestě, o této svaté silnici.

Požehnaní svatí – drazí přátelé z církve Nazarénů – mocného to malého hnutí, které započal Bůh. Avšak čeho dosáhli? Když Bůh začal v Církvi s mluvením jazyků, byli tak náboženští, ale sami v sobě zkostnatělí, a označili to jako od ďábla. A vidíte, co se jim přihodilo. Oni to úplně popírají. A tak shledáváme, že všechny tyto věci zapadnou jako nějaké semeno. Na jedné straně se stávají fanatiky, druhá strana bude chladná a škrobená.

Izaiáš mluví o připravené cestě, Nazaréni i jiná svátostní hnutí, říkají: „Tato požehnaná stará cesta – čest buď Bohu – my jdeme po této silnici.“ Ale vzpomeňte si, to není přesně tak, jak to On řekl. Stojí psáno: „*Bude tam silnice a cesta, kteráž cestou svatou slouti bude.*“ Nuže, na této svaté cestě nejde o to, abyste se sami udělali svatými. Učiníte-li tak, bude to – jak jsem již dříve řekl – jako když si lesní káně dá na sebe holubí pera, aby ze sebe udělalo holuba, ale jeho povaha by zůstala povahou káněte. Bylo by to jako kdyby si vrána chtěla na sebe nastrčit hrdličí peří nebo peří páva, a říci: „Podívejte, jakým krásným ptákem jsem.“

Avšak je to něco udělaného. Páví kohout se nepotřebuje starat, zda bude mít peří pávího kohouta nebo ne; právě tak si holub nepotřebuje dělat starosti, zda bude mít holubí peří. Tak dlouho, dokud je podle přirozenosti holubem, bude mít holubí peří. Hled'te, lidé, kterým jde o posvěcení, říkají: „Ženy musí nosit dlouhé vlasy a dlouhé rukávy a dbát i na ostatní věci. Musí si oblékat dlouhé sukně a nesmí nosit žádné snubní prsteny a vůbec jakýkoliv druh šperků.“ Hled'te, došlo k samospravedlivému posvěcení – k udělanému posvěcení. Ale skutečná Církev živého Boha je posvěcena.

Pohled'te, co se stalo s denominacemi. Všechny ženy mají ustrížené vlasy, i letniční, atd. Všichni nosí prsteny, atd. Podívejte se dnes na letniční, kteří ještě před léty tyto věci zdůrazňovali: „My – církev“. Církev je tělo Kristovo a jako jednotlivci se vrozujeme do království Božího. Musí to vyjít zevnitř. Potom bude život automaticky podle toho.

Ovci neprosíte, aby nesla vlnu nebo ji vyrobila. Ovce nepotřebuje vlnu dělat, jinak by musela říci: „Nu, můj majitel chce, abych udělala letos nějakou vlnu. Musím se tím zabývat.“

Ne, to jediné, co má dělat, je být ovčí. To souhlasí. Vlnu ponese automaticky.

Nejsme prošení, abychom udělali ovoce, nýbrž ovoce musí vzejít, abychom je mohli nést. Máme nést ovoce. Jakmile jste byli Bohem zasazeni jako ovocný strom a zůstáváte ve Slovu Božím, potvrdí se Boží Slovo samo. Ovoce ponese, dokud je Slovo ve vás.

Ježíš řekl: „*Zůstanete-li ve Mně a Moje Slova zůstanou ve vás, pak prosíte, oč byste chtěli a bude vám to dáno.*“ Nepotřebujete to dělat, nepotřebujete se sami namáhat, je to prostě tady.

Ale jiní jdou tak daleko, že se stávají fanatiky. Přecházejí na druhou stranu a domnívají se, že už mají všechno, jen proto, že poskakují nahoru a dolů a přijímají nějaký ten druh oživení, mluví v jazycích nebo vysloví nějaké proroctví, které se prokáže jako správné. Ale tak tomu není.

Ježíš řekl: „*Mnozí přijdou v onen den ke Mně a řeknou: Pane, neprorokovali jsme v Tvém jménu, nečinili jsme mnohé divy a dábly nevyháněli?*“ ON odpoví: „*Odejděte ode Mne, činitelé nepravosti, nikdy jsem vás nepoznal.*“ Vidíte, to není všechno, ne, přátelé. To je důvod, proč o tom mluvíme.

Je mluvení jazyky důkazem? Věřím v mluvení jazyky, ale neberu to jako jediný důkaz Ducha svatého.

Ne, nikdy! Ovoce Ducha je důkazem!

Hled'te, to je důvod, proč v tom nesouhlasím s bratřími z letničního hnutí. Neboť říkají: „Když někdo mluví jazyky, má Ducha svatého.“ S tím nesouhlasím, neboť to není žádné znamení toho, že někdo Ducha svatého má. Slyšel jsem muže posedlé demony mluvit v jazycích tak rychle, jak jen bylo možno. Pili krev z lidské lebky a vyvolávali dábly.

Pozoroval jsem Indiány za dešťového tance v Arizoně, jak omotávali kolem sebe hady, přitom pobíhali dokola a zdvihali své ruce. Kouzelník vyšel, položil tužku, která sama začala psát v neznámé řeči a on k tomu dával výklad. Takto mi to neříkejte – na to jsem příliš starý.

Ovoce Ducha je podle Galatským 5, od verše 22. Ježíš řekl: „*Podle jejich ovoce...*“ (ne podle jazyků nebo hnutí), nýbrž „*...podle jejich ovoce je poznáte.*“ To je ovoce Ducha. Je to Bůh, který sám sebe odhaluje v pokoře a líbeznosti, stejně na každý den. Na muži, který stojí správně ve Slovu, je něco zvláštního. Pokaždé, když Slovo vidí a slyší, potvrzuje je svým „Amen“, úplně lhostejno, co říkají druzí lidé.

Jen kdo v ně věří, může to činit.

Avšak, pojďme dále, abychom se neuspokojovali s jednou zkušeností. Hled'te, mezi lidi přichází satan. Přichází mezi lidi a ovlivňuje je, aby mysleli, že to již přijali, jen proto, že poskakují nahoru a dolů – a přece nenávidí svého bližního.

Ne, tak to nejde! – Říkat věci a úžasně mluvit v jazycích a dělat podobné věci – neboť vzpomeňte na to, můžete mluvit v pravých jazycích Ducha svatého a přesto nemusíte mít Ducha svatého. Bible to říká: „*Kdybych v jazycích lidských i andělských mluvil, ale lásky kdybych neměl, nic mi to neprospívá. Byl bych jen zvučící kov a znějící trouba.*“ (1. Kor. 13) Tak vidíte, jen tím to není. Metodisté říkají: „Obdrželi jsme to, když jsme jásali,“ ale nemají to. Nazaréni říkají: „Máme to, neboť žijeme svatě.“ Ale není tomu tak. Letniční říkají: „Když promluvíme jazykem, pak to máme.“ A ani oni to nemají. Bůh sám sebe neodhaluje skrze pocity, ačkoliv i ty k tomu náležejí. Vidíte, činí se tak pokorným, že to může každý vidět – když se do toho nepokoušíte vkládat své vlastní myšlenky a mysl, pak Boha poznáte.

Jinak se stanou skupinou fanatiků. Potom vidíte na jedné straně ty studené, formální a na druhé straně fanatiky. Nevěsta však prochází přímo středem. Bůh to potvrzuje, zatím co s ní jde dále – Svým Slovem.

Přeskočím několik míst z Písma i několik poznámek, které jsem si udělal, abych skončil poselství včas, pokud mi to bude možné. Bůh se skrývá v pokoře. Budu teď mluvit rychle, prosím vás ale, abyste to pochopili.

Již od Edenu bylo prorokováno, že přijde Mesiáš. Bylo předpověděno, jakou osobou On bude. U toho bychom mohli dlouho setrvat. Znáte Bibli a víte, jaký On měl být. Mojžíš řekl: „*Pán, váš Bůh vám vzbudí proroka jako mne.*“ Věděli, že Mesiáš bude prorokem a znali také způsob jeho služby. Všichni proroci mluvili o tom, co bude dělat. Mluvili o tom v symbolech, ale když k tomu došlo, přešlo to všechno nad jejich hlavami pryč. V té době, když přišel a vystoupil, měli lidé, k nimž byl vyslán, své vlastní výklady a názory o tom, čím On bude.

Bible se nemění. Bible zůstává stále stejná. To je důvod, proč mluvím, co říká Písmo a setrvávám u toho. Bible nepřipouští vlastní výklad. Proto se vy metodisté, baptisté a letniční nepokoušejte dávat a říkat vlastní výklad: „Neznamená to toto, znamená to ono...“ Znamená to přesně to, co je tam řečeno – přesně to. Někdo řekl: „Jak to může být?“ Nevím jak, na mně to také nezáleží, abych to řekl; Bůh to je, který má o to péči. On je to, který to řekl, a ne já. ON se o to své postará.

O tomto Mesiáši bylo přece prorokováno. Proroci přesně řekli, jak to bude a co bude činit, až přijde; ale v oné době byly lidu dávány

vlastní výklady. Když přišel, vystoupil docela prostým způsobem, takže celá Církev přes to klopytala. Souhlasí to?

Bylo učeno, že nikdo nemůže být knězem nebo učitelem Slova, jediné když byl narozen v určité rodové linii, totiž z rodu Lévi. A pomyslete si, již pra-, pra- pra-, praděd byl knězem. Studovali Slovo dnem i nocí jako nějaký katolický kněz nebo nějaký jiný kazatel a tak se stali v církvích po generace kněžími. Říkalo se: „Můj pra-, pra-, praděd byl již biskupem a můj praděd také, atd.“ Vypadalo to, jako by bylo vše správné, v souhlase se Slovem, oni o tom ale vytvořili své vlastní myšlenky.

A děti to převzaly tím způsobem, jak je to naučili otcové, až je otcové odvedli od správné cesty a udělali z toho organizaci. Když potom Duch svatý ukazoval pravdu, nemohli to přijmout. Totéž se děje dnes.

Nemíním být hrubý, ale je to pravda. To stejné je v dnešní době. Dělají to tak složité a vykládají to jiným způsobem a podle toho vás poučují. Jak bylo již řečeno: Bůh nemá žádné vnuky. Víte, Bůh má jen syny a dcery, avšak žádné vnuky. Každý člověk musí k Němu přijít stejným způsobem a zřící se všeho. Jak to udělali vaši rodiče, tak to musíte i vy udělat.

Mesiáš byl tak prostý. Téměř po 4 000 let o Něm mluvil každý prorok, který povstal – David o Něm pěl. Avšak když přišel, vybudovali si své vlastní představy o tom, co bude muset dělat a jak to má učinit. Všechno vysvětlili; možná dokonce nakreslili na papír, ale když přišel, stalo se to opravdu jednoduchým způsobem. ON zničil jejich teologii. Nepoznali to, přesto, že přišel podle Slova.

Věříte tomu, že Bůh hovořil skrze proroky, že Mesiáš přijde a jakým způsobem přijde? Škoda, že nemáme ještě hodinu času, abychom se mohli zabývat podrobnostmi. Ale vy všichni přece víte, jak tomu bylo. Bůh řekl jak přijde, také že se narodí v Betlémě v Judsku a co se má stát.

Ale bylo to tak jednoduché, že to ti velcí učenci neporozuměli a překroutili. Ale vy víte, že Ježíš nepřišel v protikladu ke Slovu. Přišel podle Slova, avšak v protikladu k jejich výkladům a měl věci, které byly v rozporu s tím, čemu byli o Něm učeni.

Nuže, kupříkladu se asi domnívali: „Až přijde Mesiáš, přijde jistě do chrámu a řekne: ‚Kaifáši, já jsem přišel.‘ Přijde s deseti miliony plesajících andělů. Bůh řekne: ‚V pořádku, vy tam dole, vy jste skutečně mocnou církví, jste Mým lidem, odstraním všechny ty, kdo jsou proti vám, přiblížím vám přístup k nebi. Pošlu vám tohoto jitra Mesiáše, nechám Ho přistát přímo tam na dvoře, a celý národ se tam kolem shromáždí.‘ Znamenalo by

to potom: „Doktore Tak-a-tak a doktore Tak-a-tak, vy všichni přijďte sem nahoru, abyste Ho jako první pozdravili.“

Je to možná podobné tomu, co si myslí dnes. Víím, že se to poslouchá jako přehnané, pokouším se avšak jen vyzdvihnout jeden bod, totiž ten, že většina jich ustanovila, jak se to má stát, a když se to tak nestane, pak to považují za nesprávné. Označují to jako od antikrista. Když se to nestane tak, jak si oni myslí, pak je to od antikrista. Mysleli si, že nejdříve by musel předcházet desetimilionový zástup plesajících andělů a pak by mohl konat příchod – tam na nádvoří chrámu, který postavil Šalamoun – z tohoto svatého místa, kde žili a zemřeli ti svatí a spravedliví.

„Ano...“, řekl Ježíš, „...vy pokrytci a synové ďábla. Zdobíte hroby proroků, ale vaši otcové je tam do nich připravili.“ Není-liž pravda? „Jak mnozí spravedliví mužové a proroci byli k vám posláni, ale vy jste je všechny zabili.“ Ale ty, které On označil za spravedlivé, oni nazvali fanatiky a buřiči. Mysleli, že přijde tak, jak to očekávali oni.

Avšak když přišel, narodil se ve chlévě z panny a obyčejný tesař byl jeho otčímem. Hled'te, nebyla to dcera nejvyššího kněze nebo někoho jiného, byl narozen z dívky, která bydlela tam v tom malém Nazaretu. Bylo Mu proto od samého počátku dáno špatné jméno, neboť říkali, že je nemanželsky narozen.

Ach, to se příliš dotklo jejich uhlazenosti. Z hlediska své školené etiky to nemohli sploknout – svým výkladem Písma nepochopili tyto souvislosti a přece to bylo TAK PRAVÍ PÁN. Ach, jímá mě hrůza, když o tom přemýšlím a vidím, že se totéž opakuje nyní. Bůh se nemůže měnit.

Nuže, bylo to tak prosté, a podle jejich chápání ten bod nezasáhl terč. Ale Boží cíl byl dosažen – bylo to podle Slova. Přišel právě tím způsobem, jak to řekl, pouze jejich výklady o tom byly nesprávné. Výklady, které dávali v čase Mojžíše, byly nesprávné; výklady, které dávali v čase Noeho, byly nesprávné, ale Bůh přichází podle Svého Slova.

Když Ježíš přišel, učil věci, které stály v protikladu k učení oné doby. Říkali: „Jsi-li Mesiášem, učň to neb ono. Jsi-li to ty, pak sestup s kříže dolů a dokaž to nyní.“ Ale takto se s Bohem zacházet nemůž'e. Bůh koná jen, co je Jemu libé a co je správné.

Určitě se domnívali – jak jsme se již zmínili – že tento Jeden přijde s velkým zástupem andělů, ale On se narodil v chlévě – v protikladu k jejich vybroušené etice. Bylo to strašné pro obyčejného člověka pomyslit, že všemohoucí Bůh, ten velký a mocný Jehova, kterému náleží země

a všechno, co je v ní stvořeno, zvolí takovéto místo pro narození Svého jediného dítěte – nic lepšího než obyčejný kravský chlév! Jak to bylo možné?

To bylo ono. Bůh v prostotě! To Jej dělá tak velikým. Ti, kdo jsou školení ve své etice, se neumějí tak ponížit. Nedokáží to. Ale Bůh, který je tak veliký, sestoupil tak hluboko. Pro Jeho vlastní dítě tu nebylo dokonce ani to nejnnutnější ošacení. Přemýšlejte o tom! Nebylo místa v hospodě, šli dále do chléva v skalní jeskyni na úpatí hory. A tam, na lůžku ze slámy, přišel Syn Boží.

Ach, bylo to hodně odlišné od toho, co oni ve shromáždění očekávali. Jeho matka byla dokonce shledána, že bude matkou dříve, než byla vdána. Lidé věděli, že byla v naději, znali také vnější okolnosti. Ale Marie ve svém srdci věděla, co se stalo. Josef tomu nejdříve nerozuměl, ale Anděl Páně přišel k němu v noci a řekl: „*Josefe, synu Davidův, neboj se vzít k sobě Marii, svoji snoubenku, za manželku, neboť dítě, které očekává, je z Ducha svatého.*“ Tím to bylo vyřízeno.

Josef byl v takovém spojení s Bohem, že Pán mohl k němu mluvit. Ale dnes máme své náboženské kazajky tak těsně kolem sebe upjaté, že k nám nemůže již nic jiného mluvit, než duchovní skupina, k níž náležíme. Nechci být ostrý nebo radikální, a tak tu věc tímto končím. Jistě jste ale porozuměli, co tím míním.

Hled'te, chlév byl pro ně nepochopitelný. Není nám ani podána zpráva o tom, zda vůbec jediný den chodil do školy, a přece jako prostý dvanáctiletý chlapec popletl Svým kázáním kněze v kostele. Ach, co to bylo? Bůh sám sebe skryl. Cítím se nyní velmi dobře.

Bůh se skryl ve chlévě – Bůh skryl sám sebe v malém dítěti. Vidíte? Sledujte, jak se vše vyvíjí dále. Když šel po ulici, rodiče ostatních dětí o tom bezpochyby hovořili. Možná, že řekli: „Nehrajte si s tímto dítětem. Nemějte s ním nic společného. Jeho matka není nic než obyčejná nevěstka, neboť očekávali dítě dříve, než byli oddáni. Nic s ním nemějte.“ Ale lhostejno, co vnější svět o tom smýšlel, Maria uvažovala o všem. Vše uchovávala ve svém srdci, neboť věděla, že proti tomu nemohla nic říci.

Někdy Bůh mluví k těm Svým a říká: „Bud'te tiší a nemluvte o tom.“

Měl jsem lidi, kteří chodili na má shromáždění a říkali: „Jestliže jsi služebník Boží, pak víš, že toto se tam děje.“ Jistě vím, co se děje. Ale co mohu dělat, když mi On řekne: „Mlč, nic o tom nepovídej.“

Vzal jsem toho muže k sobě a ukázal mu, co jsem již před léty napsal do knihy – co mi bylo řečeno.

Odpověděl: „Tomu nerozumím.“

Řekl jsem: „Vidíš to?“ Již tehdy mi bylo ukázáno, jak se to stane. Mnozí od té doby četli v zápisníku a řekl jsem: „Stane se, že to udělají tím a tím způsobem.“

Zeptal se: „Proč jsi tedy o tom nic neříkal?“

A přece to tak muselo být!

Josef znal souvislost, věděl, komu to dítě náleží. Také Maria věděla, komu náleží, Ježíš věděl, kdo byl Jeho Otcem. Co řekl? „Musím být v tom, co je Mého Otce“ – ne řezání dřeva a zhotovování dveří, nýbrž v tom, co je Jeho Otce. Řekl Svě matce, že nadešla pro Něho doba, aby dělal to, co je Jeho Otce. Co však mysleli ti ostatní? Víte přece, co musí prodělat nemanželské děti.

Ale Bůh skryl sám sebe. Slyšte, Bůh se skryl v tom, co svět odbyl jako nečisté, zkažené a nemanželské, Hled'te, Bůh se skrývá v zkaženosti mrtvého obilného zrna, aby byl vzbuzen život. Pochopili jste to?

Bůh se skrývá v prosté pradleně nebo v obyčejném muži, který se svým jídlem pod paží chodí do práce, který dává své ženě a svým dětem polibek a říká ‚Neshledanou‘. ON se možná skrývá v takovém člověku a koná něco, o čem takový arcibiskup nic neví. Nikdo neslyší, že by bylo před ním troubeno na pozoun. Bůh sám přijímá čest – to je ono. Prostí to uslyší a jsou rádi.

Nuže, Bůh sám se skrývá v prostotě nějakého dítěte – v jednoduchosti obyčejné rodiny – ach, Bůh! Ale kněží a velcí muži s rozumem a nadáním a všichni – Herodes a ti ostatní v oněch dnech – ti to přehlédli. Bůh skrytý v prostotě.

Jan Křtitel přišel podle Izaiáše 40 a – jak víte – Malachiáše 3:1. Můžete si to poznamenat, chcete-li. Možná, že by bylo dobré, kdybych to přečetl, jestliže máte ještě tolik času.

„Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš... (pomyslete, to se stalo 712 let před tím, než se narodil). Mluvte k srdci Jeruzaléma, ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uložený jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všechny hříchy své.

Hlas volajícího: Připravtež na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíte na pustině stezku Boha našeho. Každé údolí at' jest vyvýšeno a všeliká hora i pahrbek at' jest snižen; což jest křivého, at' jest přímé, a místa nerovná at' jsou rovinou.

Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila.“ (Izaiáš 40:1-5) Nyní čteme z Malachiáše 3, verš 1:

„Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví cestu před tváří mou. V tom hned přijde do chrámu svého Panovník, kteréhož vy hledáte, a anděl smlouvy, v němž vy libost máte. Aj, přijdeť, praví Hospodin zástupů.“

I zde mluví o Janovi: *„Aj, já posílám anděla svého, kterýž mi připraví cestu.“* Ježíš řekl v ev. Matouše 11, verš 10:

„Tento jest zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou...“

Jak podivuhodné, že v průběhu 700 let se vědělo, že vystoupí předchůdce před Mesiášem. Když ale přišel v takové jednoduchosti, nepochopili to. Byl synem kněze.

Hledte, jak neobvyklé to bylo pro něho nenásledovat svého otce v úřadě, a rovněž nejt ani do semináře. Ale jeho práce zato byla příliš důležitá.

V devíti letech šel na poušť a pak vyšel a kázal. Ale nepoznali to. Byl tak prostý, tak příliš prostý pro jejich vysoce vybroušené vzdělání, než aby byli někomu takovému uvěřili. Myslili si kupříkladu, že až tento muž přijde, tak budou všechna vysoká místa snížena, všechna nízká místa zvýšena a všechno, co bylo nerovné, bude srovnáno. David to viděl a řekl: *„Hory poskakovaly jako jehňátka a stromy tleskaly rukama svýma.“* Co se stalo? Muž, s dolů visícím vousem, bez veškerého vzdělání, oblečený do velbloudí srsti, přichází z pouště, vystoupí v Judsku a řekne: *„Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Boží.“* Plemeno ještěrců a hadů, nemyslete si: 'Přísluším k určité organizaci', Bůh je s to, aby vzbudil Abrahamovi z těchto kamenů děti.“

„Ach, to nemůže být on, víme, že to není on.“ A přece to byl on. Vyčistil cestu.

Tímto způsobem byla ta nerovná místa srovnána. Takto byla vysoká místa snížena. *„Nemyslete si: ‚Máme otce Abrahama, nezačínajte s takovými řečmi, neboť Bůh je schopen vzbudit z kamenů děti Abrahamovi.‘* Vysoká místa byla snížena. Ó, sláva Bohu! To je ono. Vidíte ten rozdíl? Ano.

Řekl to, co se muselo stát. Ale když přišli, mysleli: *„Ach, ano.“* Byli ochotni to přijmout, kdyby to bylo podle jejich vlastní organizace. Ale protože to přišlo tímto způsobem – tak prostým způsobem – a přece to splňovalo Písmo, neboť vysoká místa byla snížena, nechtěli to přijmout, A přece byli sníženi.

Řekl jim to bez obalu a řádně jimi zatřásl. Pravitel: *„Vy plemeno hadů a pokolení ještěrců, sekera je již přiložena ke kořeni stromů a každý strom, který neponese dobré ovoce, bude odřat a hozen na oheň.“* A dále: *„Já vás*

křtím vodou, ale ten, který přichází za mnou, je větší než já a bude křtít Duchem svatým a ohněm. Věječka je v ruce Jeho a důkladně vyčistí humno Své, pšenici shromáždí do Své stodoly, ale plevy spálí.“

Takto byla nerovná místa srovnána, ale lidé to nepochopili. Bylo to však přesně v souladu se Slovem, přesně, jak to říkalo Slovo – tak prostě, že to zmeškali. Prostě to neviděli. Nebud'te tak slepí! Nebud'te tak slepí!

Nyní slyšte! Zmeškali to. Byl tak příliš prostý pro jejich obecný náhled o takové osobě, proto to zmeškali. Co to bylo? Bůh, který je Slovo, skrývající se v prostotě, ne v nějakém knězi s otočeným límcem a vysokým vzděláním.

Ježíš k nim mluvil v této věci a řekl: „*Co jste vyšli, abyste viděli?*“, když přišli Janovi učedníci, „*Vyšli jste, abyste viděli člověka oděného v kněžském rouchu anebo v měkkém rouchu oděného kazatele?*“ Zeptal se: „*To jste chtěli vidět?*“ „*Ne!*“, řekl. „*Nikoho takového, kdo by dával polibek malým dětem nebo někoho, kdo by mrtvé pohřbíval, neboť oni nevědí nic o nějakém dvojsečném meči, jež se používá na bitevním poli.*“

Jsou tam a přednášejí své rozumové řeči v nějakém spolku. K tomu jsou tak ještě způsobilí. Avšak, jde-li o boj, nevědí o tom nic. Můžete je nalézt v královských palácích. Pak se zeptal: „*Co jste vyšli, abyste spatřili? Chtěli jste vidět třtinu větrem se všelijak klátící? Někoho, kdo by mohl říci: „Víte, on náleží k učení o Jednom, ale až přejde k učení o trojedinosti, pak vám řeknu, co učiním. Postarám se o to...“*

Jan nebyl třtina, kterou by se mohlo sem a tam klátit. Ne, ne!

Pro něho neplatilo, kdyby ho byli lákali, aby šel k farizeům nebo saduceům, nebo k někomu jinému. V něm neviděli nikoho, kdo by se nechal klátit větrem sem a tam – Jan ne. Ne, můj bratře, on ne. ON řekl: „*Vyšli jste, abyste spatřili proroka?*“ Bylo k tomu zapotřebí proroka, aby to mohl učinit. To byl důkaz o tom, že byl prorokem. Slovo Boží bylo v něm. Slovo přichází k proroku. Zeptal se: „*Chtěli jste vidět proroka?*“

„*Ano, to je pravda.*“

„*Ale říkám vám, on byl víc než jen prorok.*“ Jak to, že ten muž byl více než prorok? Byl poslem Smlouvy. Určitě jím byl.

Tím byl zjednaný přechod mezi Zákonem a Milostí. Byl v této souvislosti hlavní osobou, o níž se hovořilo. ON řekl: „*Jestliže to můžete přijmout, je to on, o němž prorok pravil: „Aj, já posílám anděla svého, kterýž mi připraví cestu.“* (Mal. 3:1). Ach, on byl tak prostý! Bůh se opět skryl v jednoduchosti.

Nyní dejte pozor, co učinil. Kázal, že přijde mocný Kristus, který má vějičku ve Své ruce. Důkladně vyčistí Své humno a všechny plevy smete a spálí, ale pšenici shromáždí do Své obilnice.

Hled'te, byl inspirován. Když Ježíš přišel, vyhlíželi po tom... Sami apoštolé očekávali, že přijde něco velikého. „Ano, přijde. To je vše, co se musí stát. Ach, On bude mocný – smete Římany se zemského povrchu a odešle Řeky jejich cestou a Římany pošle tam, odkud přišli.“ Když ale přišel, byl tak pokorný a postrkovali Jím sem a tam. Co to bylo? – Bůh se skryl v jednoduchosti!

Na konci Svého poselství tu stál a řekl: „Kdo mě může usvědčit z hříchu? Neučinil jsem vše, co řekla Bible? Jestliže nekonám skutky Svého Otce, pak Mě odsud'te. Avšak, co řeklo Písmo, že budu činit a neučinil jsem to? Nevíra je hřích, to víte. Kdo mě může obvinít? Jestliže vyháním ďábly prstem Božím, pak mi ukažte, co vy s tím činíte.“

Prostota – dokonce se odevzdal až ve smrt, ale... Ach, onoho velikonocního rána smetl všechno stranou, není-liž pravda, můj bratře? Ano, jistě! Pšeničné zrno tam leželo zapečetěno s věčným životem v sobě, odpočívajíc a očekávajíc velký den, o němž ještě budeme mluvit, o příchodu Pána, aby život přišel opět k Životu. A při vzkříšení POVSTANEME a budeme vyzdviženi k Němu do vzduchu a shromážděni. Ale odpad – všechno, co bylo kolem toho – bude svázán a spálen ohněm neuhasitelným. Amen. Ach, není to nádherné?

Zmeškali Ho – Boha v jednoduchosti.

Proč? Nemluvil vůbec ani jako nějaký duchovní. Nekázal jako nějaký kazatel. Používal rčení v prostotě Boží, kupříkladu „*Již je sekerá přiložena ke kořeni stromů.*“ Na jiném místě mluvil o hadím plemeni – ne jako nějaký učitel semináře, ne jak to bylo zvykem v duchovních kruzích oné doby, nebo jako nějaký doktor teologie. To nedělal. Kázal jako nějaký muž z lesa. Mluvil o sekerách, o stromech, hadech, o pšenici a o stodole a podobných věcech toho druhu. Mám zato, že ho ani jako kazatele nepřijímali. Myslím, že jej v oné době nazývali „táborovým kazatelem“, stojícím na břehu Jordánu. Bůh se skryl v jednoduchosti před moudrostí světa.

Nyní hled'te, Ježíš řekl: „*Otče, děkuji Ti, že jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými a zjevil jsi je nemluvnátkům*“, která to přijímají. Bůh se skryl v jednoduchosti v Kristu. Bůh se skryl v jednoduchosti v Janovi. Jen o tom přece přemýšlejte. Bůh v prostotě skrývá sám sebe před moudrostí světa.

Zastavme se na okamžik – něco osobního. Přemýšlejte o době, v níž žijeme. Přemýšlejte o tom!

Jestliže Bůh sestoupí do tak nepatrného místa, v němž se nacházíme a uzdraví nemocné, říkají ti bohatí a pyšní, ti vysoce učení: „Dny divů jsou za námi, božské uzdravování už neexistuje.“

Vzpomínáte si na poselství o Davidovi a Goliášovi, které jsem tu kázal onoho jitra, než jsem odešel. Ptali se mě: „Jak se chceš s tím vším ukázat vzdělanému světu tam venku, bratře Branhame?“ Řekl jsem: „Nemohu nic za to, jakým způsobem musím stát před světem. Bůh řekl: „Jdi!“ To stačí. Je to Jeho Slovo. ON to zaslíbil. Hodina nadešla.“

Když Anděl Páně, kterého vidíte tam na obraze, sestoupil tehdy tam k řece – v tomto nastávajícím červnu to bude třicet let – řekl: „Tak jako byl Jan Křtitel předeslán ... (toto se stalo před 5 000 lidmi nebo i více) „... přišla hodina, kdy tvoje poselství se rozšíří po světě.“

Vzpomínáte si ještě na kritiku, byl někdo při tom? Mám za to, že Roy Slaughter nebo někdo z těch, kteří dnes večer zde sedí, si na ten den vzpomene. Možná paní Spencerová anebo kdokoliv – někdo z těch starších lidí to bude vědět – možná George Wright nebo někdo z nich. Vy víte, jak to bylo. Avšak, nesplnilo se to? Stalo se to. Avšak přes všechna tato potvrzení v našem středu, to bylo zamítnuto a řeklo se: „Je to jen domnělé uzdravování.“ Ale Bůh zasáhl a poslal starou vačici, která byla mocí Boží na místě uzdravena.

Jednou jsem seděl se sourozenci Woodsovými a věděli jsme o té potvrzující pravdě Boží. Byli jsme onoho jitra spolu ve člunu. Den předtím mi řekl Duch Svátý, že jim bude ukázána Boží nádhera. Na vodě plavala mrtvá ryba. Zatímco jsem se nacházel se ve člunu, sestoupil Duch Svátý a já jsem vstal a mluvil k rybě, která ležela již půl hodiny na vodě mrtvá; udicí byl vnitřek vytržen k ústům, avšak okamžitě do této ryby přišel život a plavala dále zdravá jako každá druhá ryba. Co je to? Bůh skrývá sám sebe v jednoduchosti.

Bůh je s to vzbudit Abrahamovi děti z kamení. Bůh je s to vačici nebo rybu nebo něco jiného uzdravit. Když přináší Svě poselství, a lidé tomu přesto nevěří, může Bůh oživit vačici. Bůh může probudit mrtvou ženu. ON by mohl vzbudit mrtvou vačici. ON může učinit vše, co si usmyslí.

Jaká to výtka k této generaci! Klopýtají přes to a hádají se a říkají: „Ty’s to neb ono neučinil“. Bůh tam ale pošle jednoduché zvíře. Jaké to pokárání! Co to bylo? Bůh v jednoduchosti ukazuje sám sebe ve Svě velikosti. Ach, jaká to důtka pro muže této generace, pro jejich nevíru.

Oni si nyní myslí – tak jako smýšleli vždy – že se to musí stát tak, jak si to připravili, kupříkladu když se koná božské uzdravování. Jak mi před

nedávnm řekl jeden katolický muž, jehož syna jsem se v Houstonu zastal (něčeho se dopustil), řekl: „Jestliže je to dar Boží, pak by to muselo přijít prostřednictvím katolické církve.“

Metodisté mysleli, že by to muselo přijít do jejich církve, letniční mysleli, že by se to stalo v jejich církvi, ale nevyšlo to ze žádné z nich. Přišlo to v síle vzkříšení Ježíše Krista. Jistě ON to koná. Dejte pozor, nenechte si to přejít kolem vás. Držte to pevně ve svých srdcích a přemýšlejte o tom. Oni si však myslí, že by to muselo přijít jejich vlastním způsobem, skrze jejich vlastní denominaci. Když se to tak nestane, není to od Něho. Pak to označují jako psychologii nebo od ďábla. Nemůže to být od Boha, říkají, neboť kdyby to bylo od Boha, muselo by to přijít tak, jak si to mysleli, tak, jak si to vyložili.

Stejně tomu bylo za časů Ježíše s farizeji. Melo se to stát podle jejich představy. V čase, když Bůh poslal Mesiáše, měli o tom již všechno vloženo, totiž jak to musí být. Jelikož ale přišel jinak, než jak si to mysleli, nebyl Mesiášem. Byl tím opovrhovaným, nemanželsky narozeným. Byl Belzebubem. Ale ve skutečnosti to byl Bůh skrytý v jednoduchosti.

„Předchůdce musí být jistým školeným mužem“, tak si jistě mysleli a bezpochyby s tím počítali pokaždé, když ordinovali nové kazatele a vysílali je do misie, aby obrátili jiné – možná, že se domnívali, že z těchto lidí vyjde předchůdce. Ale Bůh ho poslal z pouště, v níž nebyl žádný seminář a všechny ty podobné věci. Bůh skryl sám sebe v pokoře a jednoduchosti.

Posečkejte! Závěrem si řekněme toto: Odmítnout prosté Boží poselství – odmítnout Boží jednoduchý způsob – znamená být věčně zničen. Vidíte, nyní jsme tak dlouho mluvili o tom, jak to je prosté, a lidé si myslí, že se tomu mohou smát, nedbat toho a zacházet s tím, jak se jim líbí. Avšak odmítnutí znamená věčné odtržení od Boha.

Ti, kteří ve dnech Noeho neuposlechli jeho poselství, zemřeli a zahynuli, Ježíš k nim přišel a kázal těm, kdo byli v okovech tmy, po Svě smrti, dříve než vstal z mrtvých. Šel do pekla a kázal duchům, kteří byli v zajetí, kteří nečinili pokání během doby Božího shovívání za dnů Noema, když jim bylo kázáno prosté poselství Boží prostým mužem. Jistě jim řekl: „Noe kázal, že přijdu, a zde jsem.“ Že ano?

Zde se nacházeli ti, kdo zmeškali uposlechnout poselství proroků. Mojžíš na poušti obdržel od Boha příkaz, byl řádně potvrzen ohnivým sloupem. Byli vyvedeni na poušť, ale potom se pokusili udělat z toho organizaci. Proto zahynuli a zemřeli na poušti – zemřeli všichni až na dva muže – Jozue a Kálefa. Farizeové byli tehdy slepí a nemohli to vidět. Dívali se zpět a říkali: „*Naši otcové jedli manu na poušti.*“ Ježíš jim řekl: „*Oni*

všichni zemřeli.“Tehdy mnozí viděli nádheru Boží – chodili ve světle oné doby... Putovali ve světle – ve světle ohnivého sloupu, v přítomnosti Jeho síly. Procházeli místy, kterými byli Duchem Svátým vedeni. Jedli manu, která padala z nebe, kterou jim připravil Bůh, a přesto šli do zatracení a do pekla. Všichni jsou mrtví, a když toto slovo přesněji pozorujete, tak to znamená, být věčně odloučen od přítomnosti Boží. Všichni zemřeli.

Každý, kdo Ježíše odmítl, byl ztracen. Vidíte, co míním? Odmítnout jednoduchost Boží... Nejde říci: „Nuže, udělal jsem chybu.“ Tímto způsobem to nejde! Bůh to neuzná, jste věčně ztraceni! Raději bychom měli o tom nyní docela vážně přemýšlet. Co Bůh činí, musí být Jím řádně potvrzeno. Když se to stane, pak je to Jeho Slovo. Co je s těmi, kteří v oné době Mojžíše odmítli, kteří Eliáše, Jana a také i Ježíše odmítli?

Zde bych vám chtěl něco říci a doufám, že vás tak příliš nezraním. Hled'te, před krátkou dobou jsem byl zavolán do Houstonu, Texas, abych vymohl žádost o milost... Shromáždil jsem nějaké lidi, kázal jsem jim a požádal je, aby podepsali žádost o milost pro toho mladíka a dívku. Vy víte, do jaké těžkosti přišli (mám zato, že jste to četli v novinách), jednalo se o nevlastního syna pana Ayerse.

Pan Ayers to byl, který pořídil snímek Anděla Páně, který jste všichni viděli – je římským katolíkem a jeho žena židovka.

Oženil se s tímto židovským děvčetem – nemluvili spolu o náboženství a podobných věcech a Ted Kippermann s ním byl také zaměstnán v Douglas Studiu. Přišel k tomu, když Dr. Best z baptistické církve držel pěst pod nosem bratra Boswortha, třásl jím a řekl: „Nuže, udělej snímek toho, co já nyní dělám.“ Řekl: „Pověsím si upomínku na tohoto starého muže ve své studovně jako vzpomínku na božské uzdravování.“

Než jsem odešel do Houstonu, Texas, řekl mi Bůh, Pán, abych tam šel – byl jsem tam ve jménu Pána. Vy všichni víte o té debatě a o těch věcech, které se tam staly. Četli jste to v knihách, atd., co se tam stalo. I toho večera jsem se snažil jít jen v pokoře. Ale oni řekli: „Nejste ničím, než opovrhovanou skupinou.“ Dr. Best řekl: „Nejste ničím jiným než skupinou nevědomých. Neexistují lidé, kteří by věřili v božské uzdravování a všechny ty věci. Je to jen jedna zaostalá skupina.“

Nevěděli, že je to Bůh v jednoduchosti. Nuže, někdo řekl: „Tento muž nemá ani dokončené základní školní vzdělání.“ Sám byl nablýštěn významnými učenci a myslel si, že bude moci bratra Boswortha předstihnout. Ale když přišel ke slovu, nebyl ani z desetin s to, aby se s ním střetl.

Bratr Bosworth věděl, kde stojí. Mnoho z jeho lidí, kteří tu právě sedí, byli při této debatě přítomni. Protivník tu stál a obviňoval nás a říkal:

„Nejste přece nic než skupina nevědomých.“ Dále řekl: „Rozumně myslící lidé tomu určitě nevěří.“

Nato odpověděl bratr Bosworth: „Okamžik, prosím, kolik lidí v tomto městě... (onoho večera jich bylo přítomno asi 30 000), kolik lidí z tohoto města, kteří chodí do těchto pěkných velkých baptistických církví, mohou lékařským osvědčením potvrdit, že byli Boží mocí uzdraveni, od té doby, co bratr Branham v tomto městě káže? Vstaňte, prosím. Asi 300 lidí vstalo. Bratr Bosworth na ně ukázal a zeptal se: „A co je s nimi?“

Vidíte, tu to bylo. Bůh se skryl v jednoduchosti. Nato řekl protivník: „Přiveď sem toho božského uzdravovatele, abych viděl, jak někoho hypnotizuje a pak bych o tom podal do jednoho roku dobrozdání.“

Ted Kippermann a pan Ayers tam byli – ten, který udělal ten snímek, řekl: „Pan Branham není nic jiného, než hypnotizér. Viděl jsem jednu ženu, která měla velikou zduřeninu na hrtanu“. Řekl: „Hypnotizoval tu paní a když jsem s ní druhý den mluvil, zduřeninu více neměla.“ Řekl: „Ten muž ji hypnotizoval.“

Ach, velice se mi posmíval. Řekl, že by mě měli vyhnat z města a on že je tím mužem k tomu povoláním, aby to učinil. Byly o tom velké nadpisy na titulních listech novin Houston Chronicle.

Neřekl jsem ani slovo. Byl jsem tam, abych činil, co je mého Otce – proto jsem zůstal stát na Slovu, abych je splnil. ON mě tam poslal.

Toho večera, když jsem tam šel, řekl jsem, že nejsem žádný božský uzdravovatel. Když někdo tvrdí, že jsem to řekl, pak nemá pravdu. Řekl jsem: „Nechtěl bych, aby mě někdo nazýval božským uzdravovatelem.“ Dále jsem řekl: „Když Dr. Best káže spasení, pak by přece jistě nechtěl, aby byl nazýván božským spasitelem. Když nyní káží božské uzdravování, tak bych také nechtěl, aby mě někdo nazýval božským uzdravovatelem, ale *„Jeho ranami jsme uzdraveni.“* Odpověděl, že není žádný božský spasitel. Jistě, že jím není, avšak ani já nejsem božským uzdravovatelem, ale *„Jeho ranami jsme uzdraveni“*. To bych chtěl v tom vyzdvihnout. Takto odpověděl: „Je to nesmysl.“ Vy víte, jak to šlo sem a tam.

Řekl jsem: „Jestliže však za tím stojí Boží přítomnost a Boží dar – Anděl Páně – pak to může být dokázáno.“ A v té chvíli to sestoupilo v točivém větru. Nato jsem odpověděl: „Nyní o tom nepotřebuji už hovořit. ON již promluvil za mne.“ A odešel jsem.

Opustil jsem Houston, to velké město – jedno z nejkrásnějších měst, která v zemi máme. Když jsem tam před krátkým časem znovu byl, pocítil jsem při pohledu na město hanbu. Ulice byly špinavé. Viděl jsem náměstí

na Texas Avenue a šel jsem do hotelu Rice, ve kterém se zdržují filmové hvězdy. Pak jsem sešel dolů do kavárny – tam padal strop téměř dolů, omítka již nedávno sešla a kolem ležela špína. Nadto mezi kazateli byl takový zmatek, jaký jsem ve svém životě předtím ještě neslyšel.

Proč? Světlo odmítnout znamená jít ve tmě. To přivedlo jejich duchovní děti na cestu smrti. Avšak Bůh sestoupil v prostotě a zjevil se, ale byl odmítnut, protože ukázal sám sebe v jednoduchosti. Tam pořídili snímek, který se stal známým na celém světě. Vědci dokonce řekli, že je to jediný nadpřirozený zjev, který byl kdy v historii světa vyfotografován. Snímek leží ve Washingtonu, D.C. v Hale náboženského umění. To je ono – jednoduchost, zjevená. Hled'te, Bůh skrývá sám sebe v jednoduchosti a pak zjevuje sám sebe.

ON se skryl ve smrti Kristově, avšak zjevil se ve vzkříšení. Ach, jak nádherné! To nemá žádný konec. Mohli bychom pokračovat a hovořit o různých souvislostech. Vidíte to nyní? Chtěl by snad někdo popřít sluneční záři tím, že by sešel do sklepa a zavřel své oči před světlem?

Nezapomeňte na to: než se stanete převrácenými, museli jste nejdříve odmítnout to pravé. Zdráháte-li se otevřít své oči, zůstanete žít nadále ve tmě. Když se zdráháte na věc podívat, jak ji můžete kdy spatřit? Dávejte pozor na jednoduché věci. Jde o ty malé věci, které necháváte neudělané, ne ty velké, které se pokoušíte udělat.

A nyní pohled'te. Dovolte, abych vám ještě řekl: V Matouši 11, verš 10 On řekl: „*Tento jest zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýž připraví cestu tvou před tebou.*“ On to byl, kterého On poslal před sebou. Byla to prostota.

Řekl: „Syn člověka vstupuje do Jeruzaléma a bude předán do rukou hříšníků a oni zabijí Syna člověka. Zemře a třetího dne opět vstane.“ Řekl: „Neříkejte nikomu o tom, co jste viděli.“

Pak k Němu mluvili učedníci – ti učedníci, kteří chodívali s Janem, – kteří s Ním jedli, se posadili a zeptali se: „Proč říkají zákoníci, že dříve musí přijít Eliáš? Ty nyní říkáš, že jdeš a budeš ukřižován a vstaneš z mrtvých; jsi přece Mesiáš, posad' se přece na trůn.“ Nuže, proč tedy zákoníci říkali, že musí dříve přijít Eliáš? Docela prostě proto, že Písmo říká, že má před Kristem přijít. Odpověděl jim: „*Byl již zde, a nepoznali jste ho.*“ Kdo byli ti, k nimž On mluvil? – učedníci.

Nyní poněkud zraním, ale nemám to v úmyslu. Již jen několik minut, abyste mi dobře porozuměli. Mužové, kteří chodili s Ježíšem, se ptali: „Proč říká Písmo, že dříve musí přijít Eliáš?“ Byli obráceni službou

Janovou, a nevěděli, kým on byl. Proč učitelé udávají to, co říká Písmo? Vidíte, co míním? Písmo říkalo: „Eliáš musí dříve přijít.“ Učedníci, kteří s Ním chodili, položili otázku: „Proč říká Písmo, že on musí přijít dříve, než může být všechno navráceno?“ Stalo se tak, avšak možná jen při půl tuctu lidí. Hled'te, to bylo všechno. Byli to ti, kteří to měli přijmout. Byli určeni k tomu, aby to viděli.

Ježíš řekl: „*Již tu byl a vy jste ho nepoznali.*“ Ale vykonal to, co Písmo řeklo, že učiní. Navrácení bylo vykonáno při těch, kteří ho přijali a uvěřili mu. Učinil přesně, co Písmo o něm předpovědělo, že bude činit. A i jemu učinili, co Písmo předpovědělo. Přišel a oni to nepoznali. Jste připraveni?

Trochu vás vylekám. Vytržení bude stejným způsobem. Bude to tak jednoduché – stane se to bezpochyby stejným způsobem. Vytržení se stane v jednom z těchto dní a nikdo o tom nebude nic vědět.

Nu, teď od toho neodcházejte, ale trochu o tom přemýšlejte. Určitě už budu končit. Vzetí přijde tak jednoduchým způsobem. Pak nastanou soudy, uzří Syna člověka a řeknou: „Zda jsme ještě to neb ono neměli obdržet... Neměl k nám být dříve poslán Eliáš? A nemělo být dříve vzetí?“

Ježíš řekne: „Již se tak stalo, a vy jste to nevěděli.“ Bůh v jednoduchosti.

Nuže, tento týden budeme o tom mít velmi hluboké poučení. Dejte pozor: vzetí bude tak prosté, jen málo jich bude patřit k Nevěště. Nevidíte, jak učitelé s touto věcí zacházejí? Udělali o tom i nákrasy; ukazují deset milionů lidí, kteří půjdou vzhůru; jsou to všechno metodisté, je-li to metodistický kazatel; jsou to samí letničtí, když to učí letničtí kazatel. Ale toho se vlastně vůbec netýká.

Možná, že při tom bude jeden z Jeffersonville – bude nahlášen jako pohřešovaný. Budou říkat: „Nu, nemůžeme vědět...“ Ostatní o tom nebudou ani vědět. Jeden může být vzat z Georgie, jeden může být z Afriky. Řekněme kupříkladu, že by bylo 500 lidí, kteří nyní žijí, že budou proměněni – nu, není to Církev jako celek, je to Nevěsta; ne Církev – toto je Nevěsta. Církev bude sestávat z tisíců, ale až ve druhém vzkříšení. Neboť oni neožijí, až po těch tisíci letech. Nepatří k Nevěště. Jestliže pět set lidí by v této chvíli opustilo zemi, nevěděli by o tom ve světě.

Ježíš řekl: „*Dva budou na posteli, jeden bude vzat, druhý zanechán.*“ To znamená, že zde je noční doba. Řekl: „Dva budou na poli,“ – vidíte, (ta druhá strana země) „*Jeden bude vzat, druhý bude zanechán.*“ „*A jak to bylo za dnů Noeho, tak to bude, až přijde Syn člověka.*“

Pomyslete jen: všechno půjde tak dále. Blouznivé zprávy se rozkřiknou. To první, co se bude říkat, je: „Kazatel někam odešel a víc se nevrátil.

Možná, že šel do lesa na hon a nevrátil se. Říká se, že odešel... víš, co se mohlo stát?“ Nebo opět: „Myslím, že ta mladá dívka musela být někam odvolána. Možná, že se někdo na této dívce prohřešil a třeba ji hodil do vody?!“ Budou bezradní. Devětadevadesát procent jich nebude vědět, co se stalo. Řeknou: „Tato dívka jednoduše zmizela. Proč? Nemohu tomu rozumět. Nikdy nic podobného neudělala.“

A když říkají, že se hroby otevřou – jak se hroby otevřou? Nemám čas, abych se tím blíže zabýval, jak bych rád. Pokouším se vám jen ukázat jednoduchost Boží. Možná, že z těch prvků, z nichž je složeno lidské tělo, zbyla jedna plná lžice. To je možné. Ale vy proniknete do života duchovního.

Bůh to vysloví a vzetí nastane. Nestane se to tím způsobem, že by sestoupili andělé, aby vyhrabali hroby a vynesli mrtvá těla. Co je to? Toto tělo bylo v hříchu zrozeno, ale objeví se nové tělo podle Jeho obrazu. Kdybychom měli jen toto, museli bychom znovu zemřít. Nikdo nemůže říci: „Hroby se otevřou, mrtví vyjdou ven.“ To je pravda, ale nestane se to tak, jak to říkáte, že budou otevřeny. Tak to nebude. Bude to tajemství – to je pravda – neboť ON řekl, že přijde jako zloděj v noci.

ON nám to již řekl. Stane se vzetí, pak přijdou soudy -hříchy, rány, nemoci a všechno možné. Lidé budou volat, aby je vzala smrt před tímto hrozným soudem. „Pane, proč přišel ten soud na nás?“, budou se ptát, „neřekl jsi, že dříve bude vytržení?“

Odpoví: „Již se stalo, a vy jste to nevěděli.“ Bůh se skryl v jednoduchosti.

Ach ano, stane se to, aniž byste o tom věděli. Proč věřící nevěří prostým známkám Jeho příchodu? Očekávají všechny tyto věci, o nichž je v Písmu psáno: že se měsíc zatmí a slunce ztratí svůj žár a mnohé jiné věci že se stanou.

Ach, jen kdybychom měli více času! Mám zde ještě několik poznámek, abych vám ukázal, kdy se tyto věci stanou. Doufám, že je probereme při otevření pečeti. Stane se to, aniž by jste o tom věděli. Vidíte, jak to je. Až Anděl Páně nám Pečetě zlomí, nezapomeňte, že je to zapečetěno sedmi tajemnými hromy.

Proč nemohou lidé věřit prostotě nějaké pokorné skupiny lidí a hlasu znamení Božích? Proč tomu nemohou věřit? Je tomu tak, jak to vždy bylo. Pravdivé Slovo Boží bylo oznámeno. Jsou příliš chytrí a příliš vzdělaní, než aby tomu prostě psanému Slovu uvěřili. Chtějí k tomu přidávat svůj vlastní výklad a říci: „toto to neznamená, ono to neznamená.“ Ono to to znamená.

Poslyšte, smím ještě říci toto? Dokonce vidění, která Bůh na tomto místě dává, byla takto nepochopena. To je důvod, proč mě slyšíte říkat na zvukových páskách: „Říkejte jen, co je na zvukových páskách. Říkejte, co vidění řeklo.“

Nuže, jste-li opravdu bdělí, uvidíte něco. Doufám, že to nemusím držet v ruce a ukázat vám to. Je to zde. Chytří a vzdělaní to zmeškají. Prostá vidění – když jsou v takové jednoduchosti zjevována – odcházejí skrytě nad hlavami lidí.

Protože jsem viděl vidění a řekl vám, že musím jít do samoty – vy víte, jak mnozí o to klopýtali. Bůh mě tam ale poslal za tím určitým cílem. Vrátil jsem se a oznámil vám význam toho, co se stalo. Bylo mi ukázáno, že moje matka zemře, a jiné věci. Vrátil jsem se a řekl jsem vám to vše dříve, než se to stalo. Stalo se to přesně tak, jak mi to On předem řekl.

Vraťme se ještě k Janovi: vystoupil a přiznal: „Nejsem Mesiáš, nýbrž jen hlas toho, který volá na poušti.“ Pak se ptali učedníci: „Proč říkají znalci zákona, že Eliáš musí dříve přijít?“ Jednoduchost Boží odchází rovnou nad hlavami lidí pryč.

Dovolte mi ještě toto říci a pak s pomocí Boží dojít ke konci. Chceme vejít na tuto věc. Je mi líto, že se tak často opakuji. Je mi líto, že vás zde tak dlouho zdržuji, neboť v několika hodinách se sem opět vrátíte.

Podívejte se, vezměte si jednoduchou kapku inkoustu. Všechno je k nějakému účelu zde. Přišli jste sem tohoto jitra za jedním cílem. Všechno je pro nějaký účel. Tato Církev byla zřízena k určitému účelu. Nic není bez nějakého smyslu a účelu.

Nuže, vezměte si kapku inkoustu a podívejte se na ni. Co je to? Co je kapka inkoustu? Odkud přišla? Nuže, dobře.

Řekněme, že je to kapka černého inkoustu. Také inkoust je k určitému účelu zde. Jím můžeme napsat prosebnou žádost o propuštění z káznice; jím může být vystaveno omilostnění pro někoho, kdo je v cele smrti, není-liž pravda? Jím mohl být napsán verš 16 Janova evangelia, 3. kapitoly, aby moje duše byla zachráněna, jestliže jsem tomu uvěřil, že ano? Jím může být vystaven můj úmrtní list; můj soudní rozsudek jím může být napsán. Je zde k jistému účelu. Souhlasí to? Nuže, podívejme se na takovou kapku inkoustu a pohleďte, odkud přichází. My víme, že je to inkoust; je složen z chemikálií a stal se černým inkoustem. Přijde-li kapka na váš oděv, vznikne skvrna.

Avšak je tu rovněž látka, zvaná bělidlo. Vy ženy používáte tohoto bělidla. Upustíme-li kapku inkoustu do toho bělidla, co se stane s inkoustem?

Bělídlem je inkoust úplně rozpuštěn, takže jej, ani jeho barvu více nenaleznete.

Nuže, jedna část bělidla je voda, tedy vodík a kyslík. A obojí – vodík a kyslík – jsou nebezpečné výbušniny. A opět jsou vodík a kyslík vlastně popel. Avšak, dejte je dohromady, pak máte vodu; máte vodík a kyslík. Jednoduše se vrátíte a vidíte to složení.

Nu, já to nedovedu, ale možná, že zde sedí nějaký chemik a proto si to neodvažují už vůbec vyslovit, je-li zde někdo z těch lidí, neboť neznám ten vzorec pro to. Chtěl bych pouze svým prostým způsobem něco vysvětlit, v důvěře, že Bůh sám se v tom ukáže.

Hleďte, dal jsem kapku inkoustu do tohoto bělidla. Co se stalo? Ihned ten černý bod zmizel. Nenaleznete jej, i kdybyste se o to pokoušeli. Byl pryč. Nikdy tuto kapku nenaleznete. Co se stalo? Neuvidíte, že by z toho opět něco vyvstalo. Proč ne? Je to úplně odstraněno. Věda by řekla: „Navrátilo se to k původnímu stavu.“

Je-li to stvořená substance, musela být Stvořitelem povolána v jsoucno. Ani vy zde nesedíte náhodou, nezdržuji vás zde tak dlouho náhodou, neboť kroky spravedlivých jsou Pánem určovány. Máme důvod, proč tu jsme. Máme důvod pro to, abychom věřili.

Nyní se podívejte na člověka před pádem. Potom, když člověk zhřešil, oddělil se sám od Boha a velká propast se otevřela; podlehl smrti na této straně propasti. Protože onen stav opustil, bylo pro něho nemožné, aby se vrátil. Hleďte, přesně – neexistovala pro něho cesta nazpět.

Přece pak ale Bůh přijal krev ovce nebo kozla jako náhražku místo něho. O tom také svědčí oběť, kterou z této strany propasti přinesl Ábel. Na oné straně je člověk synem Božím. Je to potomek Boží, je dědicem země. Může vládnout přírodě; může povolávat věci v jsoucno. Proč? Je sám stvořitelem. Je to potomek Boží.

Avšak když překročil propast, oddělil se od svého synovství. Je od přirozenosti hříšníkem, podléhá panství a rukám satana. Ale krev kozlů a býků nemohla oddělit od hříchu, ona hřích pouze přikryla.

Kdybych měl na své ruce červenou skvrnu a pokryl ji nějakou bělobou, tu by tam ta červená skvrna přesto ještě byla. Hleďte, je tam dosud. Bůh poslal dolů z nebe Bělídlo na hřích. Byla to krev Jeho vlastního Syna, aby náš hřích, který vyznáme, mohl spadnout do tohoto Bělidla Božího – a pokuste se jej znovu nalézt! Zbarvení hříchu se průběhem času skrze Prostředníka vrací zpět, až zasáhne žalobce – satana a ve dni soudu mu bude přičteno k tíži.

Co se stane se synem? Dostává se znovu do dokonalého společenství s Otcem. Stojí tu na druhé straně propasti bez připomínání hříchu, který mluví proti němu. Není již žádného odsouzení. Žádná skvrna v tomto bělidle není již k spatření. Je osvobozen! Halleluja! Tak jako kapka inkoustu se v bělidle plně rozpustila a nemůže být více nalezena!

Když byl hřích vyznán a dotýčný muž nebo žena ponořeni do krve Ježíše Krista, jsou dokonce i příznaky usmrceny. Každá částička hříchu padá zpět na ďábla a zůstává na něm ležet až do dne soudu, kdy podle věčného určení bude vhozen do ohnivého jezera; propast je překlenuta a více na ni nebude vzpomínáno, člověk tu stojí ospravedlněn jako syn Boží. Jednoduchost!

Mojžíš – pod přikrytím krví býků a kozlů, svým přiznáním se k Slovu Božímu – dokázal, že byl služebníkem Jehovy, takže Bůh tohoto prostého muže mohl vzít a vložit Svá slova v jeho ústa. Putoval tam a Jehova mohl k němu mluvit ve viděních. Šel tam, vztáhl svou ruku k východu... Nezapomeňte na to – Bůh k němu mluvil. Byla to myšlenka Boží. Bůh používá lidí. Bůh k němu mluvil – to souhlasí.

ON řekl: „Jdi a vztáhni hůl ve své ruce proti východu a řekni: „Mouchy!“...

Mojžíš tam šel pod krví kozlů a ovcí, vzal hůl, zdvihl ji proti východu a řekl: „TAK PRAVÍ PÁN, ať přijdou mouchy!“ Nikdy neslyšeli o mouchách. Vrátil se – již promluvil. Nejprve to byla myšlenka, nyní byla vyslovena – tedy vyjádřena. POTOM TO BYLO SLOVO BOŽÍ. Prošlo lidskými rty – rty jednoduchého muže pod krví býků a kozlů.

Nejdříve bylo možná vidět zelenavou mouchu, avšak víte, hned nato jich bylo pět liber na čtverečný metr. Co to bylo? Bylo to Slovo Boží, vyslovené Mojžíšem jako stvořitelem neboť pod krví stál Mojžíš v přítomnosti Boží; jeho slova nebyla jeho slova.

„Zůstanete-li ve Mně a Má slova zůstanou-li ve vás, pak můžete prosit, oč byste chtěli a bude vám to dáno.“ Kde stojí Církev?

Potom řekl, že mají přijít žáby. V celé zemi nebylo jediné žáby, ale během hodiny byla jimi místa poseta. Co to bylo? Byl to Bůh, Stvořitel, který se skryl v jednoduchém muži.

Nyní bych se vás chtěl něco zeptat. Jestliže krev býka nebo kozla byla použita jako bělidlo, které mohlo hřích jen přikrýt a mohla uvést člověka do takového stavu, aby mohl říci stvořitelské slovo Boží a povolat v jsoucno mouchy, proč potom klopýtáte přes bělidlo krve Ježíše Krista, který může povolat v jsoucno veverka nebo jiné věci?

Nedělejte to! Neklopýtejte přes jednoduchost. Věř, že zůstává stále Bohem. Ach, On odpustil hříchy. Ach, jak bych si přál, abych mohl ještě mluvit na text z Markova evangelia 11, verš 22: „*Vpravdě, říkám vám, kdo té hoře tam řekne ‚zdvihni se a vrz se do moře‘ a nepochybuje v srdci svém, nýbrž věří, že to, co říká, se naplní, tomu se to také splní.*“

Ach, mám ještě tři nebo čtyři strany, ale musíme u toho zde přestat... Bůh sám sebe skrývá v jednoduchosti. Nevidíte to? Někde něco nesouhlasí. Je někde něco nesprávného. Když Bůh učinil takový výrok, nemůže lhát; On dal zaslíbení. Skrývá se v jednoduchosti. Je to tak jednoduché, že ti školení a učení říkají: „ach, je to telepatie,“ nebo něco takového.

Bůh může všemi těmi věky proniknout a přesně vám říci, co se tehdy stalo, právě tak přesně, jako to, co děláte dnes a co z vás bude. Všechno z milosti, bělidlem krve Ježíše Krista, který může vzít hříšníka a ponořit jej do tohoto bělidla, až bude stát ospravedlněný v přítomnosti Boží. „*Zůstanete-li ve Mně a Slova Má zůstanou ve vás, prostě, zač byste chtěli a stane se vám.*“

„*Kdo věří ve Mne, bude konat skutky, které Já konám.*“ Ježíš řekl: „*Proč Mě soudíte, nestojí ve vašem zákoně psáno, že ti, ke kterým přišlo Slovo Boží, totiž proroci, byli nazváni bohy? Jak Mě můžete odsoudit, když říkám, že jsem Syn Boží?*“ Oni to prostě neviděli. Zmeškali to vidět!

Nuže, Církví, v těch přicházejících poselstvích, to nezmeškejte vidět. Poznejte den, v němž žijeme. Přemýšlejte o tom: Krev Ježíše Krista odnímá hříchy od nás tak daleko, že Bůh na ně již nevzpomíná. Všechny skvrny jsou pryč.

*„Hřích zanechal temnou skvrnu, ON ji zbělil jako sněh.
Pak před trůnem Jeho dokonalý v Něm stát budu...“*

Ach, jak mohu být dokonalý? Jak mohu být dokonalý. Kvůli krvi – ne kvůli sobě, avšak tato krev stojí mezi Bohem a mnou. Přijal jsem ji... Jsem hříšník, avšak ON to vše odstranil. ON je Bůh. Bělidlo stojí mezi mnou, aby usmrtilo hřích. Bůh mě vidí tak bílým jako vodu v bělidle. Hřích je pryč; již více nás nemůže zasáhnout, neboť oběť leží zde.

Jak je to s naší vírou, aby přijala prosté Slovo Boží? To, co Bůh řekl – vezměte Ho za Jeho Slovo. Bůh se nyní skrývá v jednoduchosti, v nějaké jednoduché malé skupině, ale jednoho dne zjeví sám sebe, jak to vždy v minulých dnech činil. Milujete Jej?

*„Miluji Jej, miluji Jej, protože ON nejdříve miloval mne
a vykoupil spasení mé na kříži Golgatském.“*

Milujete Její? Ach, On je tak podivuhodný. Doufám a důvěřuji, že poselství přinese to, k čemu bylo určeno, a také způsobí to, že nebudete více vyhlížet po vyzdobených věcech, ale vidět Boha v Jeho velikosti. Ale pomněte, jak pokorné to je. Pak Boha uvidíte. Nevyhlížejte po NĚm v ...

Nezapomeňte to, přátelé, nevyhlížejte po velkých věcech. Řeknete: „Ale Bůh přece mluví o velkých věcech.“ Přijde doba, kdy toto neb ono nebo velké věci se stanou. Doufám, že chápete, o čem mluvím. Velké věci – hleďte, oni všichni říkají: „Až se to stane, bude to tak veliké.“ Ale bude to tak pokorné, že to všechno zmeškají a půjdou dále.

Můžete se pak ohlédnout a říci: „Nu, to se ale nikdy nestalo...“ Ale přece – přešlo to přes ně a ani to nespatri. Je to tak prosté. Bůh přebývá v prostotě a zjevuje se ve Své velikosti. Co Ho činí tak velikým? Že dovede sám sebe učinit tak jednoduchým.

Velký a vážený muž nemůže sám sebe učinit prostým, musí se chovat podle svého stavu. Pohleďte přece, v takovém případě takový člověk není ještě dosti velký. Kdyby byl dosti velký, pak by sestoupil a pokořil by se.

Jak to řekl ten starý posvěcený muž tam v Chicagu ohledně toho muže, který byl tak školený, po své přednášce ale sestoupil zcela zdeptán a se skloněnou hlavou. Řekl: „Kdyby byl ten muž šel nahoru, jak šel dolů, pak by byl přišel dolů, jak šel nahoru.“

Tak to je. Pokořte se sami. Buďte prostě pokorní. Nepokoušejte se být zvláštní, milujte prostě Ježíše, řekněte: „Pane, je-li v mém srdci ještě faleš nebo něco jiného, co je nesprávné, Otče, nechtěl bych tak být, odejmi to ode mne, neboť takovým bych nechtěl být. Chtěl, bych být připočten k těm Tvým, Pane, v onen den. A vidím, že tento den se blíží.

Vidíte, že pečeteť jsou připraveny, aby byly otevřeny... Jestliže nám je Bůh otevře, myslete na to. ON jedině to může učinit. Jsme na NĚM závislí.

Bůh vás žehnej.

*

Vydavatel: misionář Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Německo
www.freie-volksmission.de

Svobodná lidová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00
internet: www.svobodnalidovamisie.cz
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz
281 931 729

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05
internet: www.misia.sk
e-mail: info@misia.sk
033 5342 991, 0905 414 701

WB 1963-03-17
Bůh skrytý a zjevený
v jednoduchosti